UNGDOM
DER VAAGNER

LIDT OM ARBEJDET BLANDT CHINAS
UNGE MÆND

AF

ANDERS CHRISTENSEN

KØBENHAVN
DET DANSKE MISSIONSSELSKAB
1915

issions-Bibliotheket. Aarg. 1915, 2.-3. Hefte. Pris 75 Øre.

MISSIONARY RESEARCH
LIBRARY
NEW YORK CITY

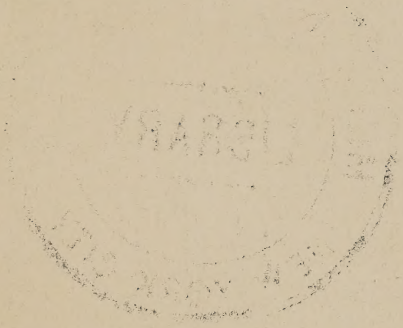

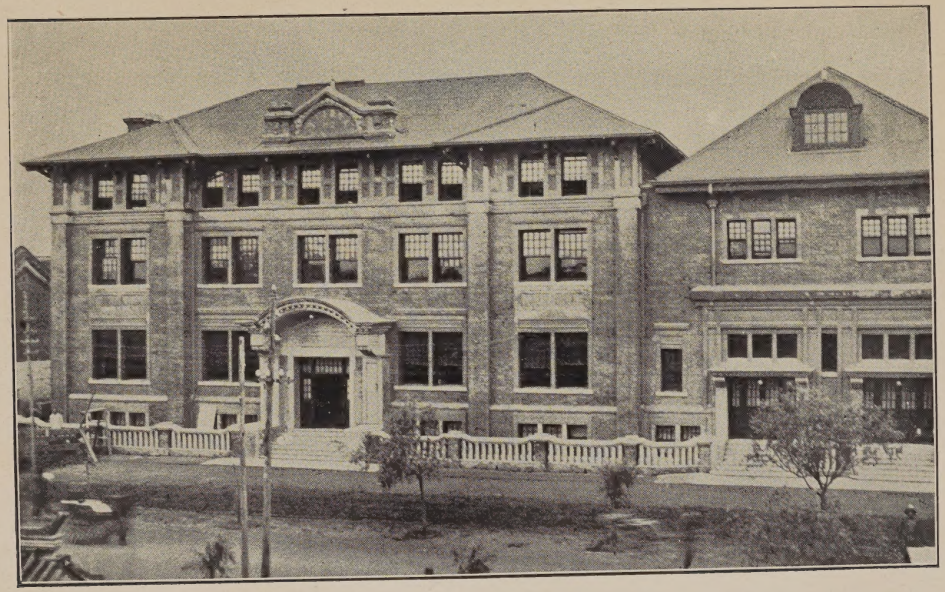

K. F. U. M.s nye Bygning i Peking.

UNGDOM

DER VAAGNER

LIDT OM ARBEJDET BLANDT CHINAS
UNGE MÆND

AF

ANDERS CHRISTENSEN

KØBENHAVN
DET DANSKE MISSIONSSELSKAB
1915

KILDER

Af benyttede Kilder anføres bl. a.:

China Mission Year Book 1913.
— — 1914.
Nelson Bitton: The Regeneration of new China.
Wallace: The new life in China.
Eddy: The new Era in Asia.
John R. Mott: Strategic Points in the worlds conquest.
Karl Fries: John R. Mott.
Forskellige Aargange af: Foreign Mail.
— — : Chinas Young men.
— Aarsberetninger om Arbejdet i China baade i Almindelighed og i enkelte Byer.

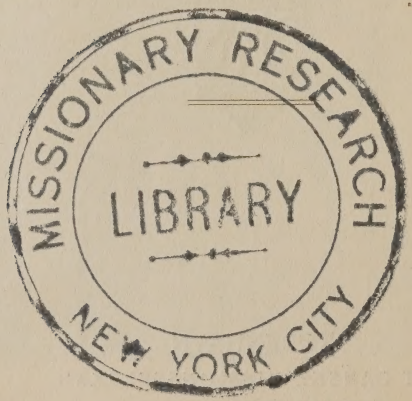

KØBENHAVN. DUPLEX-TRYKKERIET

FØRSTE KAPITEL.

Chinas strategiske Betydning. Ungdomsarbejdets Omdømme. Ungdommens Kaar, socialt, religiøst og intellektuelt.

Naar engang Nutidens Historie skal skrives, og Historikeren skal til at undersøge og veje de Begivenheder, som vor Tid har været Vidne til, er der ingen Tvivl om, at han ofte vil komme til det Resultat, at Hovedskuepladsen for det verdenshistoriske Drama ikke altid var Europas gamle Kulturlande, men ofte maatte søges paa helt andre Egne af Kloden. Og utvivlsomt vil *China*, „Midtens Rige" igen være et af de Lande, som i høj Grad vil komme i Forgrunden. Vaagne Nutidsmennesker er allerede flere Gange i de senere Aar blevet overraskede ved de Begivenheder, som har fundet Sted i dette Jordens største Rige. Snart har Telegrafen paa sin korte og knappe Maade bragt Bud derom, snart har Aviser og Bøger understreget det samme, og det kan derfor med stor Sikkerhed slaas fast, at der er ved at skabes *et nyt China*. De mange Bøger, der skrives i vore Dage om Forholdene i dette gamle Rige, har alle det tilfælles, at de fastslaar det som en urokkelig Kendsgerning, at det Land, der sov saa lang en Søvn, er

ved at gnide Søvnen af Øjnene og vaagne op. Ofte har man Indtrykket af, at det kniber at finde paa en Titel, der ikke før er bleven anvendt, naar der udsendes en ny Bog om China; der kan næsten være noget irriterende ved altid at møde de samme Vendinger om „det nye China", „China vaagner", „Chinas Genfødelse", o. s. v. Men man bliver igennem disse Udtryk mindet om, at de mange forskellige Øjne, der har set paa China, alle i det væsentlige har faaet samme Indtryk af en mægtig Forandring, der er ved at foregaa. —

— At dette er af den største Betydning for China selv, er jo indlysende, men at ogsaa Jordens øvrige Lande vil komme til at mærke Rækkevidden deraf, er ligesaa sikkert. „Naar China ryster sig, vil Jordens Udseende forandres" (Napoleon).

Det er med Rette, man kan drage den Slutning, naar man erindrer, at Chinas Befolkning udgør $\frac{1}{4}$ af hele den menneskelige Race, og at intet andet Folk paa Jorden har haft saa lang en Historie, samt at det chinesiske Folk har vist sig at være i Besiddelse af saadanne værdifulde Egenskaber som en sjælden Energi, Udholdenhed og Nøjsomhed. Et Folk, der er udrustet saa rigt, maa komme til at spille en Rolle, naar det træder frem paa Arena'en, og et saadant Land vil altid være af den største strategiske Betydning, baade politisk, socialt og religiøst.

Derfor er det naturligt, at de forskellige Stormagter kappes om, hvem der kan faa mest Indflydelse i Landet. Og af samme Grund burde alle vaagne og interesserede Mennesker ikke blot med

stor Opmærksomhed følge Begivenhedernes Udvikling i China, men tillige erindre, at skal dette Land vaagne op til en lys og lykkelig Fremtid, maa det møde en udrakt Haand. „*Nu* er det Tid for Vesten at indplante Østen dets Idealer. Venter vi til i Morgen, vil vi maaske opdage, at vi har ventet for længe“ (Ekspræsident Roosevelt).

Ikke mindst Kirken i Vesten bør lægge sig ovenstaaende Ord paa Sinde. Der er jo ingen Tvivl om, at China for Tiden gennemgaar en uhyre indgribende Forvandlingsproces. Og meget vilde gaa tabt, om ikke Vestens Kristne husker paa, hvad der i en saa afgørende Time kræves af dem. En af dem, som allerede har tilbragt henimod en Snes Aar i China i travl Missionsvirksomhed, K. F. U. M.s Generalsekretær *F. S. Brockman,* har udtrykt det saaledes: „Gud har smeltet det *gamle China.* Hvem vil være med til at danne det nye?“

Men Rom blev ikke bygget paa een Dag, og uforstandigt vilde det være at tro, at et saa mægtigt Rige som det chinesiske kan forandres i en Haandevending, og tilmed vilde det være skæbnesvangert. Thi det vilde let føre til, at man altfor tidlig lagde Hænderne i Skødet og troede Maalet naaet. Sandheden er den, at China for Øjeblikket staar paa Skillevejen og skal tage Bestemmelse angaaende sin Fremtid. Men det er naturligvis ikke Folkets Flertal, der kommer til at træffe dette vigtige Valg, men dets Ledere.

Skal man prøve paa at danne sig et sandt Bil-

lede af Situationen nu, maa man holde det fast, at Folket er delt i 4 Klasser:

1) *Nogle er utilfredse* med alt det nye, som har holdt sit Indtog i China i de senere Aar. En saadan Utilfredshed er naturlig nok, naar man betænker, at mange af dem, som under de gamle Kaar førte det store Ord, nu er styrtede ned fra Magtens Tinde. Nu og da kan de rejse sig til aabenbar Modstand, men der er ingen Tvivl om, at de maa øve sig i at finde sig i den nye Tilstand. De vil ikke formaa at skrue Udviklingen tilbage. Den gamle Tid er uigenkaldelig forbi.

2) Langt den overvejende Del af Chinas Befolkning maa betegnes som *ligegyldig* over for det nye. Om China beherskes af en Kejser, eller det er en Præsident, der staar i Spidsen, interesserer dem ikke. Kun 2 Ting er de visse paa under alle Forhold: at de engang skal *dø,* og at de skal svare deres *Skatter*. Og selv om de aner, at de under det nye System maaske kommer til at møde Døden lidt tidligere end ellers og svare lidt større Skatter end før, finder de sig dog med Sindsro i deres Skæbne. Den Del af Chinas Befolkning vil det kræve Tid og Kraft at sætte i Bevægelse.

3) I Sammenligning hermed er det en lille Flok, som kan betegnes som *forventningsfuld*. De har mærket, at en ny Tid er ved at oprinde. Det gamle er ved at falde, og det nye kæmper sig frem. Og er denne Flok end talmæssigt set endnu ret ringe, maa det ikke glemmes, at den tæller mange betydelige

Mænd i sine Rækker, og at Tallet paa dem, der slutter sig til, stadig øges.

4) Og endelig er der et meget begrænset Antal af Mænd, som maa kaldes *de begejstrede*. Det er dem, som trods deres unge Aar, har været med til at lede det nye ind over China. De var i forreste Række, da Revolutionen gennemførtes, og med usvækket Iver kæmper de stadig for, at en ny Dag skal oprinde over deres Land. Aldrig har man set saa stor en Opgave blive paabegyndt af saa forholdsvis unge Mænd. Menneskelig set er det dem, Landets Fremtid beror paa. Og skal Vestens Folk og Kirke yde en virkelig værdifuld Hjælp til China, er der ingen Tvivl om, at Vejen dertil maa gaa om ad den Ungdom, som allerede nu er ved at gøre sin Indflydelse gældende med al den Begejstring, den er i Besiddelse af, og som stadig rekrutteres fra de studerende unges Kreds. Det er dem, som skal bære deres Folk „ind i Dagen ny". Og et Arbejde iblandt dem maa derfor være af særlig Betydning. — —

Der behøves ikke mange Ord for at vise, at den naturligste Maade at sikre et Folks Fremtid paa er den at tage sig af dets Ungdom, særlig igen den Del af de unge, som vil komme til at indtage de ledende Stillinger, altsaa den studerende Ungdom. I China gælder naturligvis det samme, kun med den Forskel, at i intet andet Land har man saa stor Ærbødighed for den studerende Klasse som der. Det vil derfor være den nærmeste og sikreste Vej til Maalet at tage et Arbejde op blandt Chinas Studenter, og hvad der fra Kirkens Side er gjort i den Retning, skulde de føl-

gende Sider fortælle om. Med Rette kan det ventes, at alle, som med Interesse følger Udviklingen i China for Tiden, ogsaa vil være interesserede i at stifte lidt nærmere Bekendtskab med Ungdomsarbejdet i China, særlig som det øves blandt den studerende Ungdom.

Det er i al Fald sikkert, at i selve Landet følges K. F. U. M.s Arbejde med Opmærksomhed fra mange forskellige Sider.

Det ligger nær først at minde om den Interesse, Præsident Juan Shi Kaj ved flere Lejligheder har vist over for K. F. U. M. Den 12. Decbr. 1912 indfandt han sig saaledes ved en National Konference i Peking, som holdtes af 450 Repræsentanter for K. F. U. M. fra Chinas forskellige Provinser. Ved den Lejlighed udtalte han følgende: „Medlemmer af Chinas K. F. U. M., som er komne sammen for at deltage i eders 6te Nationalkonference, vi hilse eder med Glæde hjertelig velkommen. K. F. U. M. har udbredt sig over hele Jorden, dens Maal er en harmonisk Udvikling i fysisk, intellektuel og moralsk Henseende. Dens forskellige Virksomheder, som ledes af humane Principper og sigter paa de unge Mænds Bedste i alle Henseender, er ligesaa alsidige som virkningsfulde. I Republikken er intet vigtigere end Mandens Karakterdannelse. K. F. U. M. kan uden Tvivl udrette meget godt ved at fremme og vejlede en saadan, hvilket jo er dens Opgave.

Mine Herrer Repræsentanter! I Løbet af kort Tid skal Eders Indflydelse gøre sig gældende ikke blot i China, men ogsaa i andre Dele af Verden, og denne Indflydelse skal vise sig velgørende, thi den skal

fremme moralsk Liv, Lovlydighed og lovbunden Frihed. I Eders Egenskab af Repræsentanter for de forskellige Provinser skulle I blive Genstand for Iagttagelse og Efterfølgelse. Det tilkommer derfor Eder at udvikle alle de bedste Egenskaber og handle i Overensstemmelse med Eders Forenings Grundsætninger. — De fleste af Eder staar endnu i Livets Vaartid, men I ejer ogsaa Kundskaber og Erfaringer. Om I vil beflitte Eder paa de unge Mænds Uddannelse og hjælpe til at udvikle Eders Lands Hjælpekilder, *skal det ikke vare længe, inden China indtager den Plads, som tilkommer det inden for Nationerne.*"

Lad der end være en Smule Overdrivelse i ovennævnte kraftige Ord, foranlediget ved den festlige Lejlighed, der kan dog ingen Tvivl være om, at naar Præsident Juan Shi Kaj udtaler sig saaledes, er det, fordi han med sit klare Blik har opdaget, at K. F. U. M. er en Faktor, som man maa regne med. Det samme fremgaar af den skriftlige Hilsen, han sendte, da *K. F. U. M. i Peking* i Efteraaret 1913 fik sin nye Bygning indviet, hvoraf der skal citeres følgende: „Det vigtigste i Landet er Folket, hvorfor man maa sørge for at give det en god Opdragelse ved at forkynde det, hvad godt er. *K. F. U. M. bruger en god Maade til at bibringe Folkets unge denne Opdragelse.* . . . . Foreningens Medlemmer, som alle er Embedsmænd eller Studenter, er alle gode og retskafne Mennesker. *Alt, hvad K. F. U. M. lærer, maa alle Mennesker frydes ved. Mit Haab er, at K. F. U. M. maa bestaa evindelig.*" —

— Naar Chinas første Mand ser saaledes paa K.

F. U. M., er det naturligt, at mange andre Menneskers Sympathi gaar i samme Retning. Gang paa Gang berettes der da ogsaa om, at Embedsmændene i Landets forskelligste Egne har udvist stor Velvilje over for K. F. U. M., og samme Sindelag træffes i stedse stigende Grad hos alle de Chinesere, som er i Besiddelse af nogen aandelig Dømmekraft.

Og ikke mindst glædeligt er det, at *Chinas unge Mænd* ser hen til K. F. U. M. med stor Forventning. Forstaar de end ikke altid, hvad der er den egentlige Nerve i Ungdomsarbejdet, har de alligevel opdaget, at her har de en god og trofast Ven, hvorfor de ogsaa møder Ungdomsarbejdet med Tillid, hvor det paabegyndes; og i Byer, hvor det endnu ikke har kunnet tages op, venter Ungdommen ofte derpaa med stor Utaalmodighed. Under saadane Forhold er det ikke underligt, at K. F. U. M. -- trods sin Ungdom — allerede har kunnet fejre store Triumfer og nyder stor Anseelse inden for det øvrige *Missionsarbejde*.

I den Retning er følgende Udtalelse af den bekendte Chinamissionær Dr. *Arthur H. Smith* betegnende: *„Blandt de mange Former for den kristne Kirkes Virksomhed i China i de betydningsfulde Aar siden Bokseroprøret 1900 har ingen vist sig saa brugbar ved sit store omfattende Arbejde eller saa rig paa Resultater som K. F. U. M, der vedbliver med at forene den evige Ungdoms Kraft med den modne Alders Visdom.“*

Og at Dr. Smith ikke er den eneste, der ser paa K. F. U. M. paa en saadan Maade, kan bl. a. sluttes af, at 10 Missionsselskaber baade i Europa og Ame-

rika har afgivet flere af deres Arbejdere, for at de enten for bestandig eller foreløbig kunde hjælpe til i K. F. U. M.s betydningsfulde Opgave. —

Af særlig Interesse vil det være for Danske at lægge Mærke til, hvorledes K. F. U. M. betragtes af „Det danske Missionsselskab"s Arbejdere i China. Paa *Konferencen i Feng-hwang-ch'eng i Maj 1913* vedtoges en Resolution, hvori der bl. a. staar følgende: ... „Konferencen finder, at der over hele det danske Missionsomraade *kaldes stærkt paa K. F. U. M.* Desuden er en direkte Opfordring kommen til Konferencen fra den lokale Øvrighed, Byraadet og Skolemyndigheder i Antung om at oprette K. F. U. M. .... Konferencen henvender sig derfor til Danmarks K. F. U. M med Opfordring til at forstærke sin Indsats for Chinas Ungdom, til *hvilken der gennem K. F. U. M. er en enestaaende Mulighed for at bringe Evangeliet.*" —

En enkelt af de danske Missionærer er senere fremkommen med en om muligt endnu stærkere Ytring om K. F. U. M. i Anledning af Aarsberetningen for 1913: „Vi takker K. F. U. M. for denne Arbejdsberetning. Og vi takker for, hvad vi gennem den Forening har faaet af *Opmuntring og Glæde og nye Impulser*. Og vi ønsker af Hjertet, at hver nye Aarsberetning maa markere et nyt Aars Fremskridt blandt Chinas Ungdom." —

Disse mange Vidnesbyrd, hentede fra højst forskellige Sider, mødes altsaa i dette at tillægge Ungdomsarbejdet i China en enestaaende Betydning, saaledes som det jo ogsaa er naturligt at vente af et

Arbejde, der til Arbejdsmark har et strategisk vigtigt Folks Ungdom.

Men før vi skrider til at give en Skildring af K. F. U. M.s Historie og Udvikling, Principper og Arbejdsmaade, vil det være naturligt først at danne os et Billede af den *Ungdoms Kaar,* som K. F. U. M. fik den store Forret at virke iblandt. —

Det gaar mere og mere op for alle, som har med Ungdom at gøre, at de unge Aar er ingenlunde de letteste at komme igennem. Det gælder herhjemme, men om muligt i endnu højere Grad for de unges Vedkommende i Østen. De lever i en Tid, hvor nyt og gammelt brydes med hinanden. *Fortiden* øver sin vældige Indflydelse paa dem endnu, og det vil den naturligvis altid blive ved at gøre; men samtidig forstaar de, at det gaar ikke an uafbrudt at se tilbage, men at der nu for Tiden blæses til Fremrykning. Følgende Ord af en af Østens Ledere, som blev talt under den store Verdenskonference i Tokio 1907, giver et lille Indblik i de Kaar, som Østens unge lever under: „.... Saadanne Egenskaber, som den Aand ejer, der stadig vil forbedre og stadig vil Fremskridt, karakteriserer den unge Mand, — hvorimod Træghed, Stillestaaen, ja ofte en Lyst til at gaa tilbage, betegner den gamle Alder. Hvis dette er sandt, kan en Mand, enten han er 70 eller 17, være ung som Følge af sine Egenskaber. — Idet jeg nu drager mine Slutninger ud fra dette Synspunkt — saa synes det mig, at det fjerne Østen frembragte unge Mænd for 20 eller 23 Aarhundreder siden. Da opfandt de Maskiner og Bogstavskrift; da dannede og fremstillede

de ledende Principper og Love for Kunst, Videnskab, Politik, Krig, Filosofi og Religion. Disse store og unge Mænd gjorde deres Arbejde fortræffeligt; nogle af dem saa udmærket, at deres Minde endnu lever ungdomsfrisk iblandt os. Men siden da har vi i Grunden ingen unge Mænd haft. I Stedet for at tage det Arbejde op, der blev udført af den gamle Tids Unge og føre det videre ved nye Forbedringer, nye Opfindelser, henfaldt vore Fædre til følgende Tankegang: „Da disse og hine Vismænd og Filosoffer levede for saa mange Aarhundreder siden, maatte de vel alle have været gamle Mænd; og eftersom disse gamle Mænd udførte saa mange vidunderlige Ting, maa vel ogsaa vi først rigtig blive gamle, før vi kan udrette noget lignende, og derfor bør vi anvende al vor Tid og Evne til fra Slægt til Slægt at danne gamle Mænd" .... Herfra stammer al den Dorskhed, Stilstand, ja Gaaen-tilbage, som vort elskede Østen har levet i. Det gamle Feltraab var: *Se tilbage!* ....

.... *Det nye Østen* er sikkert kommen — for at forblive. .... Den unge Mands Øjne, endnu tunge af Aarhundreders Søvn, er fulde af Undren over den nye Orden, der paabyder et Fremad, skrevet af den almægtiges Haand med Ildskrift rundt om Jordkloden: „Vaagn op du, som sover!" ....

Disse veltalende Ord, som ganske vist gælder hele Østen og som tager Sigte paa Forholdene for nogle Aar tilbage, vil endnu stadig være et fuldgyldigt Udtryk for, hvorledes den unge Mand i China har det. En Ungdom, der lever under slige Kaar, kalder paa vor Sympathi, og det gamle Nødraab fra den make-

doniske Mand til Paulus: „Kom over og hjælp os“ — lyder med større Kraft nu fra Østens Ungdom end den Gang, da det første Gang lød fra Europa. Spørgsmaalet er, om det finder Genklang nu i Vesten, eller om det lyder for døve Øren. — —

Og dette Nødraab vil forstærkes, naar vi videre prøver paa at danne os et Billede af den unge Chineser og hans Kaar.

I *Hjemmet* bliver han ofte i altfor høj Grad Midtpunktet, hvilket absolut ikke er sundt. En Drengs Fødsel er en af de store Begivenheder i en Familie. Det betyder, at nu er der en fremtidig Bærer af Familiens Navn, og nu kan Forældrene trøstigt se Fremtiden i Møde, thi det er Sønnens Sag at sørge for Forældrene i deres Alderdom; og frem for alt er der en til at fortsætte Dyrkelsen af Familiens Forfædre. Dette er meget vigtigt, thi hvis ikke de nødvendige Ofre bringes af Mad og Drikke, Papirspenge og Papirshuse o. s. v., vil den døde lide Nød i Aandeverdenen. Men alle den Slags Ofringer maa forestaas af en Søn. Derfor er det naturligt, at det er en vigtig Begivenhed, naar der fødes en Dreng. Af den Grund indgaaes mange Ægteskaber i en meget tidlig Alder, — ofte tager Manden sig en eller flere Hustruer, eller man kan i Nødsfald gribe til det Middel at adoptere et Barn af en Slægtning, som da faar Adoptivfaderens Navn og skal drage Omsorg for Forfædredyrkelsen.

Et saadant Syn paa en chinesisk Dreng fører naturligvis med sig, at han i sit Hjem ofte forkæles. I Virkeligheden har de chinesiske Forældre stor

Kærlighed til deres Børn, og over for Drengen udarter det let til Forkælelse. Det ses f. Eks. paa Klæderne; Fader og Moder gaar maaske selv i Pjalter, mens de kan klæde Drengen i fine og spraglede Dragter. —

I Hjemmet vil han Gang paa Gang faa noget at høre om Chinas straalende Fortid med dets mange Stormænd; og han lytter til Historier, som skal indskærpe en eller anden Side af Moralen. En fortæller om en Dreng, som var et rigtigt Mønster paa sønlig Ærbødighed. Hans Forældre var for fattige til at købe sig et Moskitonet til deres Seng, men den lille Fyr plejede saa at ligge nøgen paa sit Leje, for at alle Moskitoerne kunde holde Maaltid paa ham og spare Forældrene. —

En anden Fortælling beretter om en Dreng, der havde faaet en stor Pære foræret; straks gav han den til sin Broder, thi, sagde han: „Min Broder er ældre end jeg, derfor er det min Pigt at give den til min ældre Broder."

En Historie, der godt kunde fortælles for danske Drenge, drejer sig om, hvorledes en Statsmand forsøgte at bestikke en af Oldtidens Stormænd til at handle forkert; men denne afslog det. „Men", svarede Statsmanden, „det er jo mørkt og ingen faar det at vide." Svaret fulgte øjeblikkeligt: „Himlen ved det, Jorden ved det, du ved det, og jeg ved det. Hvorledes kan du da sige, at ingen ved det?" —

Naturligvis er det en mægtig Indflydelse, der udgaar fra Hjemmet. Men Forholdene fører med sig, at Drengen tilbringer megen Tid under aaben Himmel.

Livet paa Gaden kommer derfor ogsaa til at spille en betydelig Rolle. Og her er der nok at lægge Mærke til. Ofte er Forsiden af Husene helt fjernet om Dagen, saa alt, hvad vi kalder Privatliv, er umuligt. Butikkerne er ligesaa aabne mod Gaden, og de mange forskellige Slags Haandværkere øver deres Haandtering for alles Øjne paa Gaden. Her kan derfor en opmærksom Dreng lære meget ved at bruge sine Øjne.

Og uvilkaarligt afspejler hans Leg alt, hvad han saaledes har for Øje; og det vil ofte have Betydning for hans Fremtid. En meget yndet Historie fortæller saaledes om, hvorledes den kendte Filosof Mencius's Moder lagde Mærke til den Indflydelse, Omgivelserne havde paa hendes Dreng. Som Enke levede hun en Tid i Nærheden af en Kirkegaard; men Følgen var, at hendes Søn kun legede „Begravelse". Saa flyttede hun hen i Nærheden af en Slagter, og til hendes Sorg begyndte Drengens Leg nu altid at dreje sig om dette Haandværk. Til sidst flyttede hun hen til en lærd Mand, og hendes Søn begyndte nu at elske Bøger og blev til sidst selv en meget lærd Mand. —

Meget andet kan fange Opmærksomheden paa Gaden. Et Sted staar en *Gadesanger* og akkompagnerer sin Sang paa en eenstrenget Violin. I Solskinnet sidder en Flok gamle Mænd og fortæller Historier fra gamle Dage. Paa *Theatret* kan Drengen se Oldtidens Stormænds Bedrifter. Og efter Republikkens Indførelse kan han ofte faa Lejlighed til at høre en eller anden *Foredragsholder,* som paa Statens Bekostning holder Foredrag om saadanne Emner, som menes at have mere almindelig Interesse, f. Eks.:

„Hvilke Fordele bringer Bygning af Jernbaner?“ eller: „En Sammenligning mellem Haandarbejde og Maskinarbejde“ o. s. v. —

Men maaske er der intet uden for Hjemmet, der øver saa stor Indflydelse som *Theboden*. Den er paa een Gang Bibliotek, Restaurant og Klub. Her studeres Aviserne ivrigt, og man diskuterer Indholdet af det læste med hinanden. —

— — Under Paavirkning fra saa højst forskellige Sider vokser Drengen op til Yngling, og det Øjeblik kommer, da han skal vælge sin Livsstilling. Helst vilde han naturligvis være *Student* for senere at blive *Embedsmand;* men det er kun faa, som opnaar den Ære.

Derimod er der en Mængde *Landmænd*. Ogsaa dette er en ret anset, men til Gengæld meget anstrengende Levevej; fra Morgen tidlig til Aften silde maa der arbejdes, — hver Dag i Ugen.

Længere nede paa den sociale Rangstige finder vi *Haandværkerne,* der ogsaa maa arbejde uafbrudt for at tjene det fornødne; og efterhaanden som Maskinerne holder deres Indtog, vanskeliggøres Haandværkerens Stilling.

Bedre stillet — rent økonomisk — men alligevel mindre anset er *Købmanden*. Han frembringer jo intet selv, men er kun Mellemmand mellem Producenten og Forbrugeren.

Og endelig møder vi til sidst *Kulien,* Arbejdsmanden, som kun kan tjene fra Haanden i Munden trods stort Slid. Og da Efterspørgslen om Arbejde er stor, har han ofte kun den sørgelige Udsigt at synke ned

i *Tiggernes* store, sørgelige Flok, Samfundets Snyltedyr. — — —

Det vilde være et meget mangelfuldt Overblik over den Verden, den chinesiske Ungdom lever i, hvis det *religiøse Spørgsmaal* blev forbigaaet. I Almindelighed tror de fleste, at Chineseren er meget materialistisk og uden religiøs Interesse. Men dette er næppe rigtigt. Ganske vist kunde man faa det Indtryk af Citater fra Konfucius, men til Gengæld er der meget, der peger i modsat Retning.

Byerne er fyldte med *Templer*. Rundt omkring paa Landet findes *Altre* paa Højene. *Religiøse Fester* er almindelige. Paa Husene hænger ofte *Trylleformularer,* og i hvert Hjem er der en Plads til *Familiens Forfædretavler*.

Gaar man ved Aftentide op og ned ad en chinesisk Gade, kan man ofte se følgende Syn: Ved Indgangen til Huset er der anbragt 2 eller 3 brændende Røgelsepinde. En Mand og Kone kommer til Døren og har ligesaa nogle brændende Røgelsepinde i Haanden. De bøjer sig 3 Gange, medens de hæver og sænker Pindene. Derpaa stikker de dem enten i Jorden eller i en Revne i Væggen og mener saaledes at have forsonet Himlens og Jordens Aander.

Om Morgenen gør man det samme, ligesom man da ogsaa paa lignende Maade ofrer foran det Alter i Huset, hvor *Forfædretavlerne* staar. Til Køkkenguden bringes ogsaa Ofre.

I alle denne Slags *Ceremonier* tager Barnet Del fra sine tidligste Aar. Han lærer at bøje sig for Forfædretavlen. Saasnart han kan holde den i sin Haand,

faar han Røgelse at ofre til Guderne. Han lærer at tro paa og frygte for de onde Aander, som vil skade ham, f. Eks. *Tordenguden,* der slaar en Mand ihjel, hvis han har handlet uværdigt som Søn.

Ligesaa er Barnet med ved de forskellige *Fester.* Hvert Foraar drager Familien — alle klædte i deres bedste Dragt — til Begravelsespladserne. De ofrer af deres Mad til den døde og brænder Røgelsepinde, og naar man mener, at den døde har nydt den mere aandelige Del af Maden, holder man Fest med Resten. —

Men hvad der særlig maa præge et Barnesind, er de store Festligheder ved *Nytaarstide.* Længe i Forvejen forberedes de. Al Gæld maa betales inden Nytaar. Alle har travlt med at samle saa mange Penge sammen som muligt at more sig for. Nye Klæder maa anskaffes, og Huset gøres rent. Nye Dørguder hænges op, og alt Arbejde hører op paa den første Dag i Aaret. Alle er velklædte og glade at se — thi det vilde bringe daarlig Lykke Aaret igennem, om man paa den Dag havde et tungsindigt Ansigt.

Der er bleven sagt, at Chinesernes Religion praktisk talt munder ud i *Forfædredyrkelsen* og den saakaldte *„Fung-shui“.* Den første er en Blanding af Ærbødighed for Fortiden og Angst for, at de afdødes Aander, om de ikke stilles tilfreds med Føde og Papirpenge, skal komme og skade de ligegyldige Efterlevende. Kernen i „Fung-shui“ er Følelsen af Livets Usikkerhed og Sandsynligheden for, at det gaar en ilde, om man ikke har Held til at formilde de Natur-

magter, som man ikke kender, men som dog ofte enten krydser ens Planer eller hjælper en. — —

Chineseren har paa een Gang flere Religioner, der paa mærkelig Maade udfylder hinanden og er vævet sammen. Saa længe han har det godt, er han *Konfucianer;* bliver han syg, kalder han paa *Taoistpræsten,* der skal jage de onde Aander ud; og skal han begraves, udfører *Buddhistpræsten* de fornødne Ceremonier.

Med Hensyn til Oprindelsen af Chinas Religioner er der højst forskellige Opfattelser. Fra een Side hævdes det, at der kan spores en vis Form af *Theisme* i Begyndelsen af Chinas Historie, mens det fra modsat Side gøres gældende, at den oprindelige Form for Religion var den saakaldte *Universisme,* hvorefter alt skulde være beboet af »Aander«. Det synes, som om der i de chinesiske Klassikere kan findes Citater til Støtte for begge Antagelser. Men hvordan det end forholder sig med dette Spørgsmaal om Religionernes Oprindelse, saa kan man i al Fald nu tale om ovennævnte 3 Religioner: *Konfucianisme, Taoisme* og *Buddhisme.*

Konfucianismen er langt den betydningsfuldeste. Konfucius følte det som sin Opgave ikke at skabe noget nyt, men altid vise hen til Fortiden — den gamle Guldalder, hvorfra man var sunken.

Konfucianismen er religiøst set mager. Det overnaturlige udtalte K. sig ikke om. I Stedet for at bruge den gamle Benævnelse Shang Ti for „den øverste Hersker" foretrak han det upersonlige „*Tien*": Himlen. — Men paa det *moralske* Omraade har han ofte

udtrykt høje og rene Tanker. Hans Grundtanke er »Gensidighed«*) samt Læren om de »5 *Forhold*«, et Menneske kan staa i: Fyrste—Minister; Mand—Hustru; Fader — Søn; ældre og yngre Broder; Ven og Ven. En væsentlig Mangel hos Konfucius er den, at han bliver staaende ved *det ydre*. Her er det, *Taoismen* kommer som Supplement. *Lao Tzu* ønskede at trænge ind til Livets Hemmelighed. Han lægger Vægten paa de *skjulte* Kræfter. Hans Fare er, at dette let kan føre til Overtro, hvilket ogsaa er bleven Tilfældet.

Takket være Taoismen søger den jævne Mand Anvisning paa, hvilken Dag der er heldig til Bryllup, Begravelse, Rejse o. s. v. Og hellere vil man beholde en Slægtnings afdøde Legeme ubegravet i Maaneder end putte det i Jorden, før Taoistpræsten har udpeget det heldige Sted. Skønt begærlig efter Guld kan Chineseren dog ikke faa sig til at søge efter Mineralier i Jordens Indre, hvis han derved skulde forstyrre Jorddragen i sin Ro.

Buddhismen, som i første Aarhundrede efter Kristi Fødsel blev indført fra Indien, har undergaaet store Forandringer ved denne Omflytning. Læren om *Nirvana* passede ikke for Chineseren; men Buddhismen lærte Chineserne at tænke paa en hinsidig Verden, og den skænkede China en Mængde Munke- og Nonneordener, og rundt omkring i Landet knejser de yndefulde Pagoder som synlige Tegn paa Buddhismen. —

*) Udtrykt f. Eks. i det kendte Ord: „Hvad I ikke vil, at andre skal gøre mod Eder, skal I heller ikke gøre mod dem".

Skulde man kortelig sammenfatte, hvad der paa disse Sider er skrevet om Chinas Religioner, maatte Resultatet sikkert blive det samme som en Kender af chinesisk Liv er naaet til, naar han hævder, at det chinesiske Sind saa langt fra at være irreligiøst meget snarere ligner de Athenienseres, om hvem Apostlen Paulus sagde det kendte Ord: „Jeg ser, at I i alle Maader er meget ivrige for Eders Gudsdyrkelse" — selv om naturligvis Iveren er vildledet paa mange Maader. —

— — Skal et Billede af Ungdommen og dens Kaar være nogenlunde fyldigt, kan man ikke undlade at nævne endnu en meget væsentlig Faktor i Børnenes og de unges Liv, nemlig alt, hvad der angaar *Undervisningen.* Ganske vist er det kun en forholdsvis ringe Del af Børnene, der kender til at gaa i Skole; de fleste bliver snart sysselsatte med deres mange Smaapligter i Hjemmene, men for dem, der nyder den Forret at modtage en regelmæssig Skoleundervisning, er det selvfølgeligt af den største Betydning. Den Dag, da den lille Gut paa 6—7 Aar, klædt i sin bedste Dragt, ved sin Faders Haand gaar hen i Skolen, vil sent glemmes af ham. Det er en af Mærkedagene i hans Liv.

For nogle Aar siden var det ikke saa vanskeligt at vælge Skole. Da var der kun een Slags. Nu er det anderledes. To vidt forskellige Slags Skoler findes nu i China. Den ene er ordnet og ledet helt efter vesterlandsk Mønster. Det er Missionen, som har Æren af at være Foregangsmand paa det Omraade. Men siden Regeringen i 1905 afskaffede hele det gamle Eksa-

menssystem og udkastede en hel ny Undervisningsplan for hele Riget, omfattende al Undervisning fra Børnehaven til Universitetet, er der rundt om i Riget vokset en Mængde nye Skoler frem af den Type. Allerede 1910 var der ca. 1½ Million Elever, fordelte i ca. 60,000 Skoler efter dette Mønster. Og selv om det naturligvis har været uhyre vanskeligt med den Lærerstab, der var til Raadighed, at gennemføre Undervisningen (i en Skole, hvor man søgte en duelig Lærer i Engelsk, maatte man f. Eks. nøjes med en, som i 3 Maaneder havde lært lidt Engelsk hos en Chineser), er der dog ingen Tvivl om, at dette var et stort Fremskridt fra den gamle Undervisning.

Den foregik paa den Maade, at Eleverne skulde udenad fremsige deres Lektie. Lærebøgerne var de gamle chinesiske Klassikere — og intet derudover.

Hvilken Forskel der er paa disse 2 Undervisningsmetoder, kan man se af de højst forskellige Resultater, de frembringer. Den gamle Metode skabte Mænd, der levede udenfor deres Tid. De lærte kun at tænke og handle som i gamle Dage. Og hvad der skete ude i den store Verden, interesserede dem ikke; for dem var China »Midtens Rige«. Selv deres Udseende prægedes deraf. Mænd med runde Skuldre og svagelige Legemer og med de lange Negle paa Fingrene var absolut ikke skikkede til at være Førere for deres Samtid.

Men en helt anden Type af chinesisk studerende Ungdom er ved at skyde frem. Det er dem, der ikke blot, hvad selve Undervisningen angaar, paa-

virkes af Vestens Metoder, men ogsaa har importeret Vestens Idealer paa andre Omraader. De har lært at regne med deres Legeme. Derfor er Sport og Gymnastik, som for faa Aar siden ringeagtedes, nu i høj Kurs. Og unægtelig, naar man ser en saadan Ungdom gro op, kan man ikke lade være at tænke, at den nok er mere skikket til at føre an end den Ungdom, der efter det gamle Mønster blev gammel før Tiden og kun havde sine Sympathier i Fortiden.

Derfor kan man kun med Velvilje se paa den rivende Udvikling, som præger den nye Undervisning — lige fra de laveste Skoler til de højere Undervisningsanstalter; men det maa dog ikke glemmes, at der ogsaa ved dem kan klæbe betydelige Mangler. Der er allerede antydet *een,* — Vanskeligheden ved at skaffe tilstrækkeligt duelige Lærere. Men ogsaa andre er iøjnefaldende. Ofte vender man sig med stor Ringeagt bort fra sit Lands og Folks Fortid, som om det gjaldt hurtigst muligt at bryde Broen af; og svarende hertil venter man ofte kun at modtage lutter godt fra Vesten, hvilket jo saa langt fra er Tilfældet, at der tværtimod indføres adskilligt, som man langt hellere maatte være foruden. Mangen Gang viser det sig ogsaa, at de moderne Frihedsteorier misforstaas af de unge, saa det kan knibe med Disciplinen i Timerne. — Der er saaledes Problemer nok i Forbindelse med den studerende Ungdom i China, den, der trods alle Fejl og Mangler har det uhyre Ansvar hvilende paa sine Skuldre, at den skal være med til at føre Jordens største Folk

ind i en ny Tid. Ikke mindst af den Grund maa man lykønske K. F. U. M.-Arbejdet i China, fordi det i særlig Grad har udvalgt sig den studerende Ungdom til sin Arbejdsmark. Utvivlsomt frembyder den langt de største Problemer, men bliver den vunden for Kristus, skal det ogsaa kendes over hele Folket, at et strategisk vigtigt Punkt er erobret.

Om dette Arbejde er det, de følgende Sider kortelig skal fortælle. —

ANDET KAPITEL.

Arbejdets Historie og Udvikling, Principper og Resultater.

Naturligvis har der været drevet Arbejde iblandt Chinas Ungdom, saa længe der overhovedet har været Mission i China. Men K. F. U. M.-Arbejdet i egentlig Forstand er af ny Dato og staar i stor Gæld til K. F. U. M. i Amerika baade med Hensyn til Oprindelse og videre Udvikling, saaledes som de følgende Linier vil vise det.

Som bekendt begyndte der i Slutningen af det 19. Aarhundrede at udvikle sig et kraftigt Trosliv blandt Amerikas Studenter. Stødet hertil blev givet ved en K. F. U. M.-Konference, som i Aaret 1877 afholdtes i Byen *Louisville*. Ved den Lejlighed var der en lille Flok Studenter til Stede, som samledes af den bekendte *Luther D. Wishard* til en Forhandling om det vigtige Emne: „Hvorfor er saa faa Studenter afgjorte Kristne?" En Tid efter dannedes en Organisation af de kristne Studenter i Amerika — som en Afdeling af K. F. U. M., og Bevægelsen bredte sig i de følgende Aar. Berømt er det Studentermøde, der 1886 holdtes i Mount Hermon. Det var her, den saakaldte *Frivillig-Bevægelse* begyndte, idet 100

af de tilstedeværende 251 Studenter (deriblandt John R. Mott) undertegnede Frivillig-Løftet: „Det er min Hensigt, om Gud tilsteder det, at gaa ud som Missionær". Det menneskelige Redskab til at fremkalde denne Missionsbevægelse var den kendte Studenterarbejder *Robert P. Wilder,* der var Søn af en indisk Missionær og derfor naturligt selv havde Planer om at gaa ud i Missionens Tjeneste.

Paa den Maade var der altsaa blandt de troende Studenter i Amerika den rette Sangbund for at begynde et Ungdomsarbejde paa Missionsmarken. Nu mangler blot det ydre Kald derude fra. Og dette skulde ikke lade vente længe paa sig.

Det følgende Aar, 1887, var en amerikansk Lægemissionær i Indien, *Dr. J. Chamberlain,* hjemme i Amerika paa Ferie. Hans Virksomhed i Indien havde givet ham et levende Indtryk af, at dette Land stod overfor en mægtig aandelig Krise, idet dets studerende Ungdom, som ikke længere kunde tro paa de gamle Guder, var prisgivne til Materialisme og Irreligiøsitet, hvis der ikke blev taget et kraftigt Ungdomsarbejde op blandt dem. Han slog derfor til Lyd for, at der skulde oprettes velorganiserede og velledede K. F. U. M.'er. Fra K. F. U. M.s Ledelse var man i Begyndelsen noget ængstelig. Men da der fra Missionærerne i Madras kom Indbydelse til at paabegynde et saadant Arbejde, — — og da der noget senere fra Missionærer i Japan kom en kraftig Opfordring til at sende duelige Lærere til et Antal japanske Højskoler i Overensstemmelse med et af den japanske Regering udtalt Ønske, forstod man, at der

nu var aabne Døre, som det gjaldt at benytte. En ung Mand meldte sig straks rede til at gaa. Men vigtigere var det, at man besluttede at sende den førnævnte *Luther Wishard* ud paa en Rejse for at undersøge Mulighederne for et Arbejde blandt Østens Studenter. Paa K. F. U. M.s Verdenskongres i Stockholm 1888 fik han Bemyndigelse til at gaa ud som Repræsentant for K. F. U. M.s Verdensforbund.

Denne Undersøgelsesrejse var af den allerstørste Betydning. Den varede *45 Maaneder,* og han besøgte i den Tid alle de Lande, som man plejer at sammenfatte under Navnet: *Det nære og det fjerne Østen.* Denne Rejse er bleven berømt bl. a. ved de mange eventyrlige Oplevelser, han havde. Men dens Betydning ligger i, at han med egne Øjne saa, hvilke Kaar Studenterne levede under. Han blev Vidne til, hvorledes de i stort Tal vendte sig fra deres Fædres Religion, men tillige var det iøjnefaldende, hvilken Modtagelighed de mange Gange viste overfor Evangeliet. Mange Steder var der aabne Døre ved Universiteter og Højskoler, og de enkelte Kristne, der fandtes, fik han ofte Lejlighed til at hjælpe til Sammenslutning, saa de kunde tage fat paa Arbejde blandt deres Kammerater. Blandt andet ledede han det første kristelige Studentermøde i Japan i Aaret 1889. Ved den Lejlighed blev der til et samtidigt Studentermøde paa Mount Hermon afsendt et Telegram, som er blevet berømt, fordi det paa en Maade er blevet Studenterbevægelsens Motto: »Make Jesus King« (»Gør Jesus til Konge«). —

Paa Grundlag af denne betydningsfulde Rejse be-

sluttede K. F. U. M. i Amerika paa sin Konference i Philadelphia i 1889 at organisere det tiltrængte K. F. U. M.-Arbejde blandt Østens Studenter, og de første Sekretærer sendtes til *Japan* og *Indien,* og i de følgende Aar fulgte flere efter. —

For *Chinas* Vedkommende gik det anderledes. Da *Luther Wishard* var ude paa sin førnævnte Undersøgelsesrejse, fandt han begyndende Foreninger et Par Steder i China iblandt den studerende Ungdom ved Missionens Skoler; den ene var i *Tungchou* i Nærheden af Peking, og den synes at have været i Besiddelse af ikke ringe Missionsaand; 1894 omtales der ialt 7 Foreninger i China, men de levede deres Liv uden Forbindelse med hinanden. I den Henseende skete der en ikke ringe Forandring, da Dr. Mott første Gang gæstede China i Aaret 1896. Ikke blot førte hans Besøg med sig, at der mange Steder oprettedes nye K. F. U. M.-er for Studenter i Missionens Undervisningsanstalter, saa der ved hans Afrejse fandtes 27 saadanne, men disse Foreninger blev tillige forenede i en national Organisation (»College Young Men's Christian Association of China«), der med en egen *Nationalkomité* paa 14 Medlemmer og en egen Sekretær, *Mr. D. Willard Lyon,* skulde føre Arbejdet videre. Dette Nationalforbund blev saa tillige optaget som Led i »Verdens kristelige Studenterforbund«. Forholdene var dog paa mange Maader uheldige. I den Henseende var der en mægtig Forskel paa Japan og China. Medens Udviklingen i det førstnævnte Land foregik med rivende Fart, var den chinesiske studerende Ung-

dom, hvorfra Embedsmændene rekruteredes, de saakaldte »*literati*«, alt andet end gunstigt stemte overfor Kristendommen.

Betegnende i den Retning var det, at da Dr. John R. Mott paa sin ovennævnte Rejse var i China, var det ham umuligt at komme i Forbindelse med dem. Og da han spurgte Missionærerne, hvornaar de troede, Døren til disse unge vilde lukke sig op, svarede de: „Den Dag kommer *De* aldrig til at opleve." Derfor betegnede Dr. Mott Chinas Studenter som *Verdens Gibraltar.*

Da han 5 Aar senere var i China og stillede et lignende Spørgsmaal, lød Svaret: „Dørene er endnu ikke aabne"; 6 Aar senere kunde han begynde at mærke, at Jerikos Mure var ved at falde, og paa den sidste Rejse, han foretog, havde han bl. a. følgende typiske Oplevelse: Da han i *Kanton* kom til det Theater, hvor han skulde holde Møde, saa han i tusindvis af unge staa udenfor. Og da han spurgte, hvorfor man ikke lukkede op, var Svaret: „*Dørene har været aabne over en Time.*" — —

— Ved Aarhundredskiftet kunde K. F. U. M.-Arbejdet i China altsaa siges at have vundet Fodfæste blandt den studerende Ungdom i *Missionens* Skoler og Læreanstalter; men tillige var der enkelte Steder paabegyndt et Ungdomsarbejde blandt andre unge Mænd. I Aaret *1899* sendtes saaledes en Sekretær til *Shanghaj* fra Amerika; og i denne store og vigtige By begyndte man saa med Held et Arbejde ikke blot blandt de mange europæiske unge Mænd, men ogsaa blandt de unge Chinesere. Det følgende Aar orga-

niseredes K. F. U. M. dér, og saaledes kan man, bortset fra Studenterarbejdet, regne Aaret 1900 for K. F. U. M.'s Fødselsaar i China — det Aar, da Missionen i China igennem Bokseroprøret fik sin Bloddaab. I enkelte af de andre Byer var man endnu ikke naaet til en Organisation, men der var forberedende Arbejde i Gang. Dette gjaldt f. Eks. i *Tientsin*.

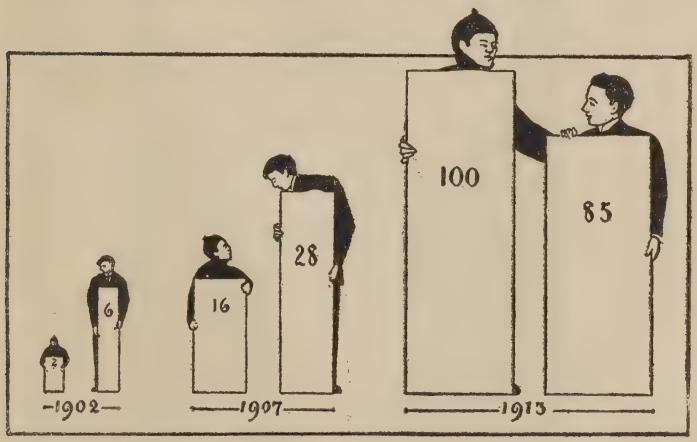

Sekretærantallets Vækst.

Men skønt Ungdomsarbejdet i China saaledes er af ny Dato, har det alligevel haft en hurtig Vækst. Nogle Tal vil illustrere dette:

1902: 2 chinesiske Sekretærer, 6 fremmede Sekretærer. *1907:* 16 chinesiske Sekretærer, 28 fremmede Sekretærer. *1913:* 100 chinesiske Sekretærer, 85 fremmede Sekretærer.

Disse Tal vidner jo om, at Arbejdet maa være

gaaet frem efter en tilsvarende Maalestok; men de fortæller tillige om, at Udviklingen er gaaet i den rigtige Retning, siden Antallet af de chinesiske Sekre-

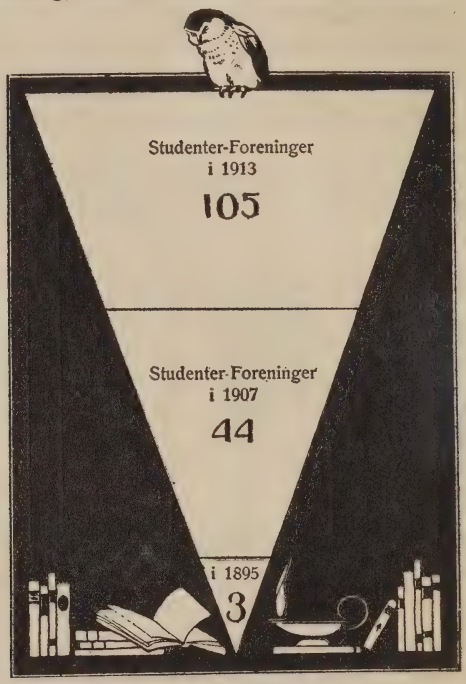

Studenterforeningernes Vækst.

tærer forholdsvis er vokset langt mere end de fremmede Arbejderes. Denne Kendsgerning indeholder rige Løfter for Fremtiden.

En lignende Vækst kan vi finde ved at betragte Antallet af *Foreninger*.

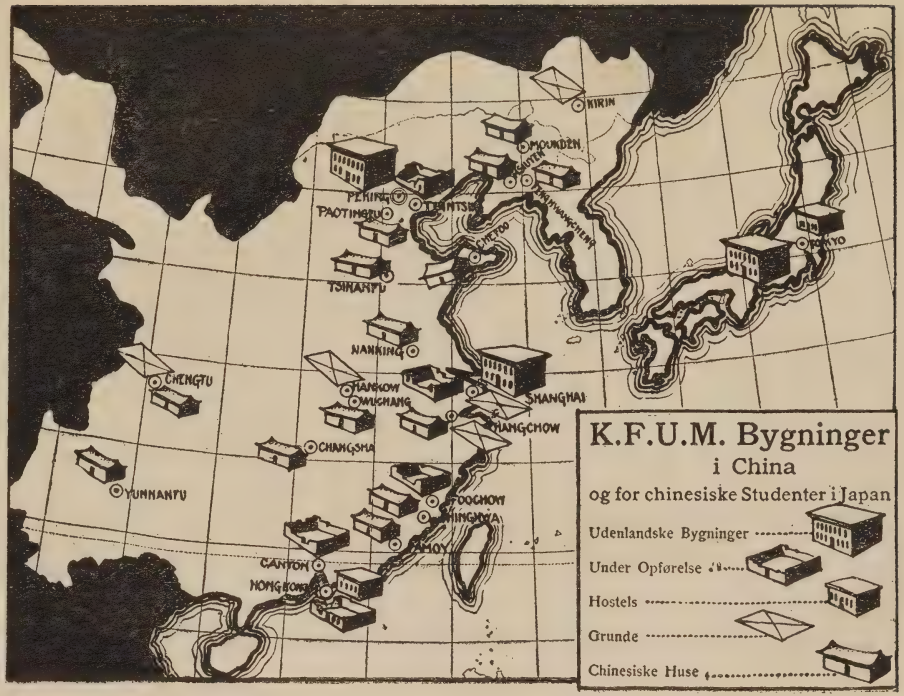
KIRIN
MOUKDEN
DAIREN
PEKING
TIENTSIN
PAOTINGFU
SHANHAIKWAN
CHEFOO
TOKYO
TSINANFU
NANKING
CHENGTU
HANKOW
WUCHANG
SHANGHAI
HANGCHOW
CHANGSHA
YUNNANFU
SOOCHOW
WUHU
AMOY
CANTON
HONGKONG
K.F.U.M. Bygninger
i China
og for chinesiske Studenter i Japan
Udenlandske Bygninger
Under Opførelse
Hostels
Grunde
Chinesiske Huse

1901: 1 „Byforening", ca. 44 Studenterforeninger med ca. 2000 Medl. *1907:* 11 Byforeninger med 2190 Medl., 44 Studenterforeninger med 2767 Medl. *1913:* 31 Byforeninger med 11,300 Medl., 105 Studenterforeninger med 3876 Medl.

En Betragtning af disse Tal vil vise os, at medens Antallet af »Studenterforeninger« (d. v. s. de K. F. U. M.er, som er knyttede til bestemte Læreanstalter og Skoler) er størst, er det »Byforeningerne« (d. v. s. de almindelige K. F. U. M.er), som har langt de fleste Medlemmer. —

Ved Udgangen af 1913 havde K. F. U. M. i China ialt 5 store Bygninger færdige, repræsenterende en Sum paa over 2 Mill. Kroner; desuden var 6 nye Bygninger under Opførelse; men mange Foreninger maa nøjes med at leje eller købe Chineserhuse. —

Efter denne lille Oversigt over Arbejdets hastige Udvikling ligger det nu nær at undersøge, hvilke Ejendommeligheder, der præger Ungdomsarbejdet i China.

Og her er det da naturligt først at gøre opmærksom paa, at det er *chinesisk*. Skønt mange af Sekretærerne er udenlandske og naturligvis paa forskellig Maade udøver Indflydelse, er det dog Chineserne, som leder det. Hovedledelsen ligger i *Nationalkomitéens* Haand. Denne bestaar af 53 Medlemmer, men kun 9 af disse er Udlændinge, og i *Forretningsudvalget* sidder udelukkende Chinesere. At dette er af Betydning til at skabe Velvilje overfor Arbejdet blandt Chineserne, er umiddelbart indlysende. Og ligesom Ledelsen er chinesisk, er det ogsaa væsentlig *chinesi-*

ske Penge, Arbejdet drives for. Thi selv om der er kommen betydelige Summer fra Amerika til Opførelse af Bygninger, maa dog Udgifterne ved Driften væsentlig bestrides af Chineserne selv. Derfor har K. F. U. M. en ikke ringe Betydning derved, at den opdrager sine Medlemmer til Selvstyre og Selvunderhold, ligesom den stærke Forøgelse af Sekretærstyrken understreger Forpligtelsen til Selvudbredelse; ja man kan vel uden at gaa for vidt sige, at K. F. U. M. i China paa ovennævnte 3 Punkter paa værdig Maade fører an inden for Missionsarbejdet i det hele.

— En anden Ejendommelighed ved Ungdomsarbejdet er dets *Alsidighed*. Det bærer paa sin Fane den gamle Indskrift: „Intet menneskeligt er mig fremmed". Det sigter paa de Unges *harmoniske* Udvikling, og det vil imødekomme enhver god Trang hos Ungdommen. Gennem *Fagskoler* vil K. F. U. M. hjælpe de unge til senere hen at kunne fylde den Plads, hvor de engang bliver stillet. *Skoleundervisning* og *Foredrag* om Emner, som i særlig Grad kan fængsle de unge, sigter paa at udvikle deres Sjælsevner og bibringe dem nyttige Kundskaber. Og *Sport* og *Gymnastik*, som for faa Aar siden var uforenelig med chinesisk Tankegang, spiller i K. F. U. M.s Arbejde en betydelig Rolle, og Ungdommen forstaar, hvilken Betydning det har, at Legemet udvikles og styrkes. Men gennem alt dette sigter K. F. U. M. indad og glemmer ikke, at større end baade Sjæl og Legem er *Aanden*. Ved *Gudstjenester* og *Møder* af forskellig Art, men særlig ved *Bibelkredse* og *personlig* Paavirkning vil man hjælpe de unge til

at træffe det Valg, som er saa betydningsfuldt baade for dem selv og deres Folk.

I denne Forbindelse maa det ikke glemmes, at man indenfor Ledelsen har en levende Forstaaelse af det trykte Ords store Betydning. *Traktater* over saadanne Emner som: „Hvad Kristendommen kan gøre for China"; „Nyt Liv for en ny Nation", „Sand Frihed", „Kristendom — en Verdensreligion", „Forskellen mellem Konfucianismen og Kristendommen" o. lign. udsendes i store Mængder (i Aaret 1913 i 346,000 Ekspl.), og de udmærker sig i lige Grad baade ved Udstyrelsens Skønhed og Indholdets Lødighed. Desuden udgives baade et chinesisk og engelsk Maanedsblad: „Chinas unge Mænd", ligesom der hvert Aar udsendes en Aarsberetning med det betegnende og passende Navn: *„Fremskridt"* — altsammen i store Oplag. — Paa den Maade faas efterhaanden mange i Tale. Og det er just, hvad man tilsigter. Thi K. F. U. M. i China er *bredt anlagt*. Enhver ung Mand er velkommen til at nyde Foreningens Goder, men Stemmeret kan kun den faa, som er Medlem af et protestantisk Kirkesamfund.

Og ogsaa i en anden Forstand er K. F. U. M. i China bredt anlagt. Den tjener ikke noget bestemt Kirkesamfund, men arbejder i Tilslutning til den Kirke, som forefindes paa Stedet. Og derfor er der ingen Tvivl om, at K. F. U. M. vil vise sig som en betydende Faktor til at føre *Enhedstanken* frem i China og skabe en *national chinesisk Kirke*. Det viser sig da ogsaa, at ingen Steder finder man større Begejstring for Enhedstanken end i K. F. U. M.-Kredse.

Men hvad der maaske er størst Grund til at beundre, er den *vise og forstandige Ledelse af Arbejdet.* Ligesom det var Bevis paa stor Visdom, at man i særlig Grad udvalgte sig den studerende Ungdom som Arbejdsmark, saaledes maa man ogsaa beundre den Plan, man gennemfører i Arbejdet, idet man udvælger sig de vigtigste Byer først. Derfor er de store Handelscentrer, de forskellige Provinshovedstæder og andre lignende store Byer i første Række. Og naar Arbejdet er i Gang dér, kan Turen komme til Byer af anden Rang. Og naar Arbejdet skal begyndes i en By, sporer man den samme Visdom. Man begynder altid med 2 Sekretærer, for at de ved fælles Hjælp kan lægge en solid Grund, og man ikke skal risikere, at Arbejdet gaar i Staa igen. Opgaven er først at faa samlet en lille Kærne af troende unge; derpaa kan de gaa videre og arbejde i større Stil. —

Med saadanne Principper er det naturligt, at K. F. U. M. har vundet stor Yndest fra forskellig Side, saaledes som det ogsaa allerede tidligere er bleven fremhævet.

Det vilde føre for vidt at give en Skildring af, hvorledes Arbejdet har udviklet sig i de enkelte Byer; dette er heller ikke nødvendigt, da det jo væsentlig udfolder sig paa samme Maade, og Metoderne er ens. Men en enkelt af Foreningerne bør dog nærmere omtales, dels fordi det er den ældste af de egentlige Byforeninger, og dels fordi den kan staa som et Forbillede, — nemlig *Foreningen i Shanghaj.*

— — Det var ganske naturligt, at *Shanghaj* blev den første By, hvor der paabegyndtes et særligt Ung-

domsarbejde. Med Rette er den bleven kaldet Chinas New York paa Grund af dens imponerende Handel. Den Beliggenhed paa Midten af Chinas Kyst og i Nærheden af Yangtzeflodens Munding giver den enestaaende Muligheder som Handelsby, men gør den tillige til en strategisk vigtig By for Missionen at erobre. Mange forskellige Missioner har derfor deres Arbejde og Hovedkvarter dér. Og det var naturligt, at Shanghaj ogsaa maatte komme i første Række med Hensyn til et K. F. U. M.-Arbejde. Thi faa Steder var Trangen saa stor som dér. Ikke blot var der det mærkelige Forhold, at der fandtes ca. dobbelt saa mange Mænd i Byen som Kvinder, men den gennemgaaende betydelige Velstand medførte et meget udsvævende Liv, saa Shanghaj er bleven kaldet „*Chinas rigeste og sletteste By*".

Det var derfor en stor Opgave, der blev stillet den første Sekretær i Shanghaj, Mr. Robert E. Lewis, da han kom dertil. Med beundringsværdig Organisationstalent forstod han at benytte de Muligheder, der fandtes. For at interessere de forskellige Missionsselskaber i Byen for Arbejdet fik han dannet en „raadgivende Komité" af Repræsentanter fra disse. Selve Foreningen havde forskellige *Afdelinger:* 1) en for *den angelsachsiske* (engelske og amerikanske) *Ungdom,* der i stor Mængde fandtes i Byen; af Hensyn hertil samlede han en Kreds af fremragende kristne engelske og amerikanske Forretningsfolk for af dem at faa Støtte paa forskellig Vis til at drive dette Arbejde; 2) *Studenterafdelingen,* som inden lang Tid kunde begynde at stile mod at

faa egen Sekretær; 3) den *egentlige chinesiske K. F. U. M.* En stor Lykke var det, at denne snart fik en udmærket Sekretær i en chinesisk Professor, som opgav sin Stilling for udelukkende at hellige sig Ungdomsarbejdet; han var fremragende baade som Kristen og praktisk Arbejder.

Efterhaanden øgedes Arbejdernes Tal; 1903 kom 2 nye Sekretærer fra Amerika, og ligesaa voksede Tallet paa chinesiske Arbejdere. Intet Under, at Foreningen derfor Gang paa Gang maatte flytte, og at det snart maatte blive et brændende Spørgsmaal, hvorledes man kunde faa en passende Bygning.

Og paa underfuld Maade rejste den sig. Den ene store Gave blev skænket efter den anden; en Kvinde i Amerika gav den første betydelige Sum; og flere fulgte efter; en enkelt gav $\frac{1}{3}$ af den hele Sum; men alle disse Penge skænkedes paa den Betingelse, at Chineserne selv gav Grunden, hvilket dog syntes vanskeligt, da Byggegrundene i Shanghaj var meget dyre. Dog ogsaa her blev man hjulpet. En Dag, da en af Sekretærerne under Bøn sad og betragtede et Kort over det indre af Byen, faldt hans Øje paa en passende Grund, der ejedes af en Englænder, og som denne tilbød for $\frac{2}{3}$ af dens Værdi; men endda var det en betydelig Sum, der skulde skaffes til Veje. Dog gik man trøstig i Lag med Opgaven. Og den lykkedes; man saa det Særsyn, at ikke-kristne Chinesere gav over Halvdelen af Summen, og de Kristne gav omtrent Resten til Minde om de *chinesiske* og *fremmede Martyrer*, som havde lidt Døden under Bokseroprøret. Denne Sum an-

vendtes til Indretning af Festsalen „Martyrernes Mindehal". Og saaledes var den fornødne Sum skaffet til Veje. Og da Bygningen kunde indvies, stod den der som en *„K. F. U. M.-Mønsterbygning i Asien"*, rejst ved forenede Kræfter fra Amerika og China; men at Chineserne selv maatte hjælpe til, var af den største Betydning; thi paa den Maade kom de til at føle deres Ansvar, som en af dem sagde: „Denne Forening er vor; hvad den trænger til, maa vi give; behøver den Penge, maa vi skaffe dem; har den Vanskeligheder, maa ogsaa vi have det; *vi* er Foreningen". —

— Aaret 1907 blev et af Mærkeaarene i Foreningens Historie. Da stod Bygningen færdig,*) og i dens Festsal kunde Deltagerne i Hundredaarskonferencen for Missionen i China samles til deres Møder, den smukkeste Indvielse, man kunde ønske for en saadan Bygning. Ved den Lejlighed var bl. a. den senere amerikanske Præsident, *Taft*, til Stede, og de Ord, han talte om K. F. U. M., medens saa mange Øjne hvilede paa ham, var naturligvis til stort Gavn for Foreningens Omdømme. — —

Inden for saa gode Rammer maatte Arbejdet nødvendigvis gaa frem med stærke Skridt, og allerede 1909 kunde der meldes om, at der var *1000 Medlemmer;* 400 Studenter deltog i de forskellige Kursus, som holdtes; en Stab af 50 Sekretærer, Lærere og andre Arbejdere (og af disse 50 var kun 4 Udlæn-

*) Under dens Opførelse lykkedes det at faa Haandværkerne til at ophøre med Søndagsarbejde og i Stedet for arbejde 1 Time længere paa Hverdagene.

dinge) ledede Arbejdet, og en særlig Skole til Uddannelse af Sekretærer o. s. v. indrettedes ogsaa, saa det kan ikke nægtes, at det var et travlt Liv, som levedes indenfor „Mønsterbygningen"s Mure; — og fire Aar senere naaede Medlemsantallet 2000, medens Arbejdernes Tal i samme Tid voksede til 60.

Med Hensyn til *Arbejdsmetoderne,* der anvendtes i Shanghajforeningen, kan i det hele og store henvises til, hvad der tidligere er skrevet om K. F. U. M.-Arbejdet i Almindelighed; kun skal der omtales en ejendommelig Kampagne, som man i Slutningen af Aaret 1908 iværksatte for at skaffe flere Medlemmer. Man opdagede nemlig en af de sidste Uger i nævnte Aar, at det truede med, at man maatte gaa ud af Aaret med en ikke ringe Underbalance; for at hindre dette — og forebygge, at det skulde gentage sig senere, besluttede man at iværksætte et hurtigt Felttog i Aarets sidste Uger for at skaffe en god Forøgelse af Medlemsantallet. Den Kreds, der meldte sig for at hjælpe til, deltes i 4 Flokke, hver paa 10—25 Medlemmer, og nu begyndte der et spændende Kapløb om, hvem der kunde skaffe flest nye Medlemmer. Da Resultatet blev gjort op den sidste Aften i det gamle Aar, var det over al Forventning. Ikke blot var Underskudet langt mere end dækket, men 384 nye Medlemmer var erobrede for Foreningen, en mægtig Tilvækst, der afgav en herlig Arbejdsmark i de kommende Dage. — —

Et andet vigtigt Arbejdscentrum maa ogsaa have en nærmere Omtale, skønt det ligger uden for *Chinas Grænser,* men dets Betydning er saa stor, at det

maaske langt overgaar alt andet Ungdomsarbejde i China — nemlig Arbejdet blandt chinesiske Studenter i *Tokio*.

Det har været en usædvanlig stor Flok chinesiske Studenter, som i de senere Aar har søgt til Japans Hovedstad for at studere. I Aaret 1897 var kun 2 chinesiske Studenter draget over til Nabolandet, men efterhaanden øgedes Flokken; 1903 talte den allerede 500, — 1904 var den vokset til 2000, 1905 regner man, at der hver Maaned kom 500, i Slutningen af 1906 var Tallet naaet til 13,000, med et enkelt Skib ankom ikke mindre end 1000; og 1907 kulminerede Antallet med 15,000. — Og denne mægtige Flok kom fra alle Chinas Provinser; endog det fjerne *Szechwan* ved Tibets Grænse sendte som sit Kontingent 600, og Provinsen Hunan, der sidst af alle Provinserne tillod Missionærerne at bo der, sendte ikke mindre end 1250. Med Rette er der gjort opmærksom paa, at denne Studenterudvandring var en enestaaende Begivenhed i Historien uden nogen Parallel.

Det var i mange Henseender en *broget Flok*. Nogle kom for at studere paa det offentliges Bekostning, andre var fra velstaaende Familier, og atter andre var af fattig Slægt, men understøttedes privat af flere. —

Der var dem, som væsentlig kom af Nysgerrighed, mens andre virkelig ønskede at studere med Alvor. — For mange gik Tiden mest med Diskussioner og Udsvævelser, mens en stor Del dog virkelig ønskede at sidde ved Japans Fod og lære.

— Et Held var det, at der fra 1908 kunde be-

gynde at spores en betydelig Nedgang i disse mange Studenters Tal, thi det var selvfølgelig umuligt, at man i Japan kunde tage imod en saadan Indvandring. Regeringen i China inddrog mange Understøttelser, da den opdagede, at mange kom hjem, fyldte med farlige Frihedsidéer. Og andre, som kom til Japan i Haab om, at de i Løbet af kort Tid kunde ende deres Studium for saa at vende hjem til China og faa store Embeder, oplevede naturligvis paa dette Punkt bitre Skuffelser, og derved formindskedes Flokken; men de, der blev tilbage, var dog saa stor og betydningsfuld en Kreds, at de havde Krav paa Opmærksomhed fra Missionens Side. Her var i Sandhed et strategisk Punkt at vinde. Blev disse Studenter slugte af Materialisme og Usædelighed, gik der meget tabt, men blev de vundne for Kristus, vilde hver enkelt af dem være en mægtig Faktor til Erobring af China, naar de senere vendte tilbage til deres Land*). —

Da man fra K. F. U. M.s Side havde begyndt at faa Øje paa Problemet, sendtes den tidligere nævnte Sekretær *D. Willard Lyon* i Decbr. 1905 over for at undersøge Forholdene, og paa Grundlag af hans glimrende Rapport besluttede man 1906 at sende en Arbejder derover, Mr. J. M. Clinton. Ved Samarbejde med forskellige Missioner og K. F. U. M. i Japan fik man snart et udmærket Arbejde i Gang, og 2 Foreninger hver med 500 Medlemmer stiftedes. —

*) Den bekendte Dr. Arthur H. Smith siger derom: „Her er der i Dag en Lejlighed til at gøre mere for China i *eet Aar* gennem K. F. U. M., end alle Missionærerne i selve China har været i Stand til at gøre i et halvt Aarhundrede".

Da Verdens kristelige Studenterforbund holdt sin Konference i Tokio 1907, frembød der sig en glimrende Lejlighed til at holde store Møder ogsaa for de mange chinesiske Studenter, og over 3000 af dem benyttede Lejligheden til at lytte til Ordet; og af disse udtalte en ikke ringe Flok (244) deres Forsæt om at ville være Kristne. —

— I det hele taget var Arbejdsbetingelserne paa mange Maader usædvanligt gunstige. At Studenterne var borte fra deres gamle Omgivelser og derfor følte sig ensomme, bevirkede, at de i Reglen var lette at faa i Tale og var taknemlige for enhver Vennehaand, som blev rakt dem. Derfor var det ogsaa en af de bedste Maader at vinde dem paa — at slutte Venskab med dem. En stor Hjælp i Arbejdet var det ogsaa, at skønt Studenterne kom fra Chinas forskelligste Egne, forstod de dog alle det samme Sprog, *Mandarinsproget,* og endelig lettede det Gerningen ikke saa lidt, at deres Studenterorganisationer fremmede Samkvemmet imellem dem i saa høj Grad.

Af store Dage for den chinesiske K. F. U. M. i Tokio maa nævnes d. 12. Oktbr. 1912, da en stor og smuk Bygning, skænket fra Amerika, indeholdende Undervisningslokaler, Mødesal og Pensionat, indviedes. Blandt de tilstedeværende maa nævnes *Grev Okuma,* Stifteren af det kendte Waseda-Universitet i Tokio. Han udtalte ved den Lejlighed Ønsket om, at den nye Bygning og Arbejdet, der øvedes deri, maatte tjene til at skabe god Forstaaelse mellem Vesten og Østen. —

Men det maa ikke glemmes, at K.F.U.M. ikke er

alene i Arbejdet blandt de chinesiske Studenter. Det er et meget glædeligt Tidens Tegn, at der paa denne vigtige Arbejdsmark kæmpes med forenede Kræfter fra K. F. U. M.s og forskellige Missionsselskabers Side. Da Hundredaarskonferencen afholdtes i Shanghaj 1907, anbefalede den, at „nogle Missionærer og chinesiske Arbejdere midlertidigt skulde laanes til Foreningsarbejdet blandt chinesiske Studenter i Tokio i samme Grad, som det maatte kræves".*)

Her bør nu særlig nævnes det store engelske Missionsselskab C. M. S.s Arbejde ved Mr. og Mrs. *Elwin.* Væsentlig igennem *Hostelvirksomhed,* Skolevirksomhed og personlig Paavirkning har dette Ægtepar øvet en stor Indflydelse paa den chinesiske Studenterverden. Et Par af de unge, som ved deres Hjælp er vundne for Kristus skal nærmere omtales.

Y. K. Tan var en af dem, som oprindelig var fyldt med Ringeagt for Kristendom som en vesterlandsk Religion, og han kunde ikke fatte, at nogen kunde opgive Konfucianismen for et saadant Kætteri. Derfor prellede alt, hvad han hørte om Kristendommen af uden Virkning. Da Mr. Elwin en Dag opfordrede ham til at blive Deltager i en Bibelklasse, svarede han, at han skulde komme, hvis han ikke havde noget andet at tage sig for. Hertil svarede Mr. Elwin, at han jo hver Dag kunde finde paa noget andet at foretage sig, men at det vigtigste var at finde Sandheden fra Gud. Dette Svar gjorde sin

*) Dette førte blandt andet med sig, at „Methodist episcopal Mission" afstod den udmærkede chinesiske Præst Mark Liu fra Tientsin til at drage til Tokio og virke iblandt Studenterne i „*de chinesiske Studenters forenede Kirke*".

Virkning, og fuld af Uro begyndte Mr. Tan nu at søge Guds Rige. Og at det var Alvor, kunde man se af 2 Ting: 1) Han fandt sig med Taalmodighed i den Spot, som nu regnede over ham fra forskellig Side. Man kaldte ham en Efterfølger af Kristus og de fremmede, og han udskældtes for at være *Spion,* men hans sagtmodige Svar afvæbnede Modstanderne. 2) En af hans gode Venner, med hvem han havde sluttet et Slags Fostbroderskab (hvilket man gjorde ved at „bytte Forfædre"), øvede han en stor Indflydelse paa, saa der ogsaa var Udsigt til, at han skulde vindes. Da Daabsdagen oprandt, holdt Mr. Tan en Tale, som greb Tilhørerne dybt. Efter at have givet en Skildring af sit tidligere Liv, endte han med at sige: "Jeg var Modstander af Kristendommen i China, men nu er jeg kommen til at tro paa den ene Gud og paa Jesus Kristus, Guds Søn og Verdens Frelser. Og læg Mærke til, at den Gud, jeg tror paa, er ikke skabt af min Indbildningskraft, men er ligesaa virkelig som min egen Sjæl. Vil De ikke ogsaa tro paa ham?" —

— En Tid efter sin Daab drog Mr. Tan til Peking for at tage sin Eksamen, men vendte senere tilbage til Tokio for at staa som en trofast Medarbejder ved *Mr. Elwins* Side. Senere er ogsaa hans ældre Broder bleven vundet.

En anden af Mr. Elwins Medarbejdere er Mr. *I. R. Ding,* en Mand, som har udsædvanlige Evner til at vinde den enkelte. Hans Livshistorie er mærkelig. Under nogle Uroligheder for nogle Aar siden i *Yunnan* blev han og 8 andre Fanatikere grebne og

kastede i Fængsel. Vicekongen fattede imidlertid Medlidenhed med dem og lovede at give dem fri, hvis de vilde opgive Navnene paa 9 andre Studenter af lavere Stand, som kunde straffes i Stedet. Naturligvis afviste de et saadant Forslag, men ved Dommerens Hjælp lykkedes det dem at undslippe, og kort efter naaede Mr. Ding til Tokio, hvor han blev vunden for Kristus og døbt. Da Revolutionen i China brød ud, kaldte det revolutionære Parti ham imidlertid hjem; her gjorde han Tjeneste paa forskellige Steder, bl. a. som Militærdommer, en Stilling, som førte ham ind i mange vanskelige Forhold, i hvilke han dog altid viste sig som en stærk og levende Kristen. Da Revolutionen var gennemført, og Fædrelandet saaledes ikke længere kaldte paa ham, vendte han paany tilbage til Tokio og fortsatte Arbejdet, han havde forladt. — Han er en af dem, hvis Indflydelse vil mærkes i vide Kredse; og dem er der ikke faa af. Nogle unge, som blev vundne i Tokio og senere vendte tilbage til deres Land, har dér været med til at oprette K. F. U. M.-er paa forskellige Steder, saa det paa mange Maader har bekræftet sig, at Arbejdet iblandt den chinesiske studerende Ungdom i Japans Hovedstad er saa betydningsfuldt, at selv de stærkeste Udtryk herom vanskelig kan være for stærke. — —

Men chinesiske Studenters Udvandringstrang førte ikke blot en stor Mængde til Japan, men adskillige drog endnu længere bort — til *Europa* og *Amerika*. For Europas Vedkommende har England det største Antal Studenter; de fleste af disse lever i London,

men et Arbejde iblandt dem møder den Vanskelighed, at Byen er saa stor, at det har vist sig umuligt at opretholde nogen fast Organisation. Det er mere lejlighedsvis, at man kan arbejde iblandt dem. Og det tilfældige præger naturligvis i endnu højere Grad Arbejdet i de andre Lande i Europa, hvor Studenter fra China har søgt hen: *Tyskland* (for at studere Krigskunst), *Frankrig* og *Belgien* for at studere *Kunst* og *Maskinvæsen*. —

I *Amerika* er det anderledes. Det var naturligt, at en stor Flok søgte derhen, baade fordi amerikanske Missionærer førte an i Oplysningsarbejdet i China, og fordi Landet selv og dets Folk altid har vist sig venligt overfor China. I Begyndelsen var det væsentlig de østlige Stater, man søgte til, men efterhaanden er Strømmen gaaet til de mellemste af Veststaterne, hvor Undervisningen er mere praktisk anlagt end i de ældre Universiteter, og den chinesiske Ungdom i Reglen møder større Venlighed.

Siden 1909 er der en særlig K. F. U. M.-Afdeling for alle disse chinesiske Studenter. To lønnede Sekretærer foruden en Del frivillige Arbejdere virker paa denne lovende Arbejdsmark. Særlig Betydning har de forskellige større Konferencer haft, som er bleven afholdt. En af de betydningsfuldeste fandt Sted i Kansas City i Begyndelsen af 1914. Ved denne var der 130 chinesiske Studenter til Stede, ved hvilken Lejlighed ikke mindre end 56 aflagde Løfte om at tjene som Præster i deres Lands Kirke — eller med andre Ord meldte sig som „*Frivillige*".

Dette fører ganske naturligt til en Omtale af en

af de vigtigste Forgreninger indenfor K. F. U. M. i China, nemlig Frivillig-Bevægelsen blandt Chinas Studenter (*„The Chinese Student Volunteer Movement for the Ministry"*). Som bekendt sigter Frivillig-Bevægelsen blandt troende Studenter paa at minde Studenterne om den særlige Forpligtelse, som paahviler dem overfor Verdens Evangelisation. Og denne Bevægelse har jo allerede virket stærkt paa den Maade, at Tusinder af Studenter har følt Missionskald og er gaaet ud paa Missionsmarken.

Da Dr. John R. Mott første Gang var i China i Aaret 1896, var det væsentlig paa Opfordring af Missionærer, som tidligere havde været „Frivillige". Og da han selv stod som Formand for Frivillig-Bevægelsen i Amerika, var det ganske naturligt, at han paa de forskellige Konferencer, han holdt i China (i Byerne Chefoo, Peking, Shanghaj, Foochow og Hankow) blandt andet ogsaa slog til Lyd for, hvor naturligt det var, at kristne Studenter i China følte særlig Missionsforpligtelse overfor deres Land. Han udtalte bl. a. følgende: „Mit Slutningsord skal gælde Chinas kristne Studenter. Paa de frivillige Studenters Vegne i England, Amerika og andre Lande retter jeg en Appel til Eder om at være med i dette Korstog for at gøre Jesus Kristus til Konge blandt de talrige Indbyggere i det store Midtens Rige. Naar Studenter i Vesten er villige til at opgive Udsigten til indflydelsesrige Stillinger, Hjem og Fædreland, som de elsker lige saa højt som I Eders, bør saa ikke et lignende Ansvar hvile paa de kristne Studenter i China? Hviler der ikke snarere et større Ansvar paa

Eder? I er af samme Blod, forstaar Folkets Forhold, Vaner og Traditioner, deres Tankeliv og Hjerteliv, deres Fristelser og Kampe langt bedre end nogen Fremmed. I forstaar Sproget, derfor har I og vil altid have mere direkte Adgang til dem. Skal China nogensinde blive vunden for Kristus, skal det væsentlig ske gennem Chinesernes egen Indflydelse. .... Maa vi ikke tillidsfuldt bede og vente, at et af Hovedresultaterne af denne Række Konferencer maa blive, at mange af de Delegerede bliver udtagne af den Hellig Aand til at bringe Kristus til Chinas talrige Provinser, og at der maa blive taget afgjorte Skridt hen imod Dannelsen af en Frivillig-Bevægelse blandt Studenter som et Led af K. F. U. M., som nu er ved at oprettes i alle Chinas Læreanstalter?"

Og da der hos Dr. Mott ikke er langt fra Tale til Handling, begyndte han ogsaa paa at organisere en saadan Frivillig-Bevægelse. Der synes imidlertid ikke endnu at have været den rette Jordbund, thi der skulde hengaa 14 Aar, før Bevægelsen rigtig slog Rod. Da var Manden der, som Gud i særlig Grad kunde bruge, den indfødte Præst Ding Li Mej, Shantungs Apostel kaldet. Bevægelsen synes at være begyndt omtrent samtidig forskellige Steder. Dog nævnes i Reglen „Shantung Union College" i Weihsien som dens Vugge og *Februar 1910* som dens Fødselstime. Det var dog først i den følgende Sommer paa en Konference i *Tungchow,* nær Peking, at der blev taget de indledende Skridt henimod en Organisation. Paa denne Konference var der nemlig over 40 Studenter, som erklærede sig rede til at blive Præster

i den chinesiske Kirke.*) Og ved samme Lejlighed rettedes der en kraftig Opfordring til Pastor Ding Li Mej om at blive Rejsesekretær for Bevægelsen, og da han indsaa, hvilke Muligheder der derved aabnede sig til at gavne Chinas Kirke, opgav han sin Præstevirksomhed for udelukkende at vie hele sin Kraft til Frivillig-Bevægelsen. Og rundt omkring paa de forskellige Læreanstalter mærkedes hans Virksomhed ikke blot derved, at den aandelige Luft i Skolerne forbedredes efter Besøg af ham, men ogsaa saaledes, at Tallet paa de frivillige voksede stærkt. Men trods al mulig Iver fra Pastor Ding's Side, maatte det naturligvis komme til at staa klart, at Opgaven var for mægtig at lægge paa en enkelt Mands Skuldre. Afstandene i China er saa uhyre, at en enkelt ikke kunde overkomme det. Dette mærkedes særligt i Fjor, da Pastor Ding var i det fjerne *Szechwan*. En Opfordring udgik derfor til flere andre om at hjælpe til, og man har stadig Opmærksomheden henvendt paa at finde en Mand, der ligesom Pastor Ding kan bruge al sin Tid til Rejsevirksomhed.

Det er imidlertid ikke alene saaledes, Frivillig-Bevægelsen virker, men ogsaa igennem *Konferencer* rundt omkring paa passende Steder. Sidste Sommer afholdtes en saadan ved St. Johns Universitetet i Shanghaj, om hvilken en Deltager har skrevet følgende: „De, som har gjort sig klart, at *Hovedproblemet i Chinas Evangelisering er Spørgsmaalet*

*) Frivillig-Bevægelsens Feltraab: „Verdens Evangelisation i dette Slægtled" — blev antaget her, men dog med en passende Forandring, saa det kom til at lyde: „Evangelisationen af vort *Fædreland* og Verden i dette Slægtled" — saa Fædrelandet sættes først.

om, hvorledes der skal opdrages en chinesisk kristen Præstestand, vilde paa denne Konference have set meget til at fylde dem med Haab og Forventning. „Hvad er Guds Vilje med mit Liv", syntes at være Spørgsmaalet til hvert enkelt Hjerte; $\frac{1}{3}$ af Studenterne afgjorde det Spørgsmaal ved at melde sig til Præstetjenesten. For fem Aar siden var det vanskeligt at finde *een* eneste frivillig paa en saadan Konference; men dette Aar var der 45. Og de var de bedste Mænd af dem alle". . . . .

— Bevægelsen mærkes rundt omkring paa de theologiske Skoler, hvor Studenternes Antal er vokset stærkt i de senere Aar. I Aaret 1914 var der paa de femten af disse ikke mindre end 450 Studenter, der beredte sig til at blive Præster; ialt menes der for Tiden at være ca. 900 theologiske Studenter paa alle de theologiske Uddannelsesanstalter, og aarlig udsendes ca. 200 nye Præster. Selv om disse Tal endnu er altfor smaa i Forhold til den mægtige Arbejdsmark, er der alligevel meget at glædes over, og Æren for, at Tallene er saa store, tilkommer — menneskelig talt — Frivillig-Bevægelsen.

Efterhaanden er Bevægelsen bleven organiseret, og i dens *Forretningsudvalg* sidder adskillige af de Mænd, hvis Navne har den bedste Klang inden for Missionsarbejdet i China (af Chinesere f. Eks. Mr. Chang Po Ling fra Tientsin, Mr. C. T. Wang fra Shanghaj, og af Udlændinge bl. a. Dr. J. Walter Lowrie fra Shanghaj). —

En Ejendommelighed ved Frivillig-Bevægelsen i China er det, at den ikke blot stærkt fremhæver Nød-

vendigheden af, at Studenterne erhverver sig den bedst mulige Uddannelse, saa de ogsaa derigennem kan være med til at højne Præstestanden, men den hjælper dem tillige ind i praktisk Arbejde. Studenterne sendes ud til Hjælp, hvor man mangler Arbejdere, eller de drager i mindre Flokke ud for at prædike for deres Landsmænd. De har kunnet afholde Møder paa adskillige af de Steder, hvor alle de Kristne under Bokseroprøret blev dræbt. Nogle af disse Martyrer har været Slægtninge til de Studenter, som nu forkynder Ordet. Rundt omkring paa Torve og Gader, ude og inde har Ordet lydt. Og efter en saadan Prædiketur kunde de vende hjem langt rigere og gladere i Gud, end da de drog ud, og mere rustede til at tage Arbejde op blandt deres Kammerater. —

— Endnu maa omtales en meget væsentlig Gren af det store Arbejde, der øves blandt Chinas studerende Ungdom, nemlig den Række *store Studentermøder*, som i de senere Aar er afholdte i flere af de betydeligste Studentercentrer og særlig er knyttede til *Dr. Motts* og *Mr. Eddys* Navne. —

— Det var i Slutningen af Aaret 1912 og de første Maaneder af 1913, at Dr. Mott i Egenskab af Formand for Edinburghkonferencens Fortsættelseskomité og paa dennes Opfordring foretog en Rejse til Indien, China og Japan for at afholde en Række meget betydningsfulde Missionskonferencer med ledende Mænd indenfor Missionsarbejdet, hvilket bl. a. resulterede i Nedsættelsen af „Fortsættelseskomitéer“ for hvert enkelt af disse Lande til at danne et

Mellemled mellem Missionerne og Edinburghkonferencens Fortsættelseskomité.

Men ved samme Lejlighed holdt Dr. Mott i de nævnte Lande ogsaa nogle store evangeliserende Møder for Studenter, og særlig i China, hvor han støttedes af den kendte Ungdomsarbejder, Mr. Eddy, blev disse Møder af enestaaende Betydning til at vise, at Dørene nu var opladte ind til Regeringsskolernes utallige Studenter.

Disse Møder, som afholdtes i 14 af de store Studentercentrer, var besøgte af ikke mindre end 78,230 Studenter foruden ca. 60,000, som overværede en Række Foredrag, der afholdtes forinden Møderne og skulde tjene til at slaa til Lyd for disse; og det synlige Resultat deraf var bl. a., at mere end 7000 udtrykte deres Villighed til

1) at studere de 4 Evangelier med aabent Sind og ærligt Hjerte og saa vidt muligt gaa ind i en Bibelklasse,

2) at bede Gud daglig om Vejledning og Hjælp,

3) at følge Kristus, saa langt deres Samvittighed sagde dem, at han var Sandheden, og hvis de fandt ham tro, at modtage ham — koste, hvad det koste vilde.

Hvor imponerende end ovennævnte Tal i sig selv er, blev de dog langt overgaaede ved den Række Møder af lignende Art, som Mr. Eddy i sidste Efteraar (Septbr.—Novbr.) alene afholdt i 14 af Chinas Byer. Mens der ved Dr. Mott's Møder gennemsnitlig var 2000 til Stede pr. Aften, naaedes der ved Eddys Møder 3000; og naar Totalsummen ved de første

Møder var ca. 78,000, blev den omtrent fordoblet ved de sidste (ca. 150,000); og i endnu højere Grad mærkedes Væksten, hvor det drejede sig om de „søgende", hvor Forskellen var saa stor som ca. 7000 og ca. 18,000. —

— Da den Slags Tal er saa store i Sammenligning med, hvad der kendes herhjemme, og da „Resultaterne" ligesom synes langt at overgaa, hvad vi oplever under vore Forhold, er der Grund til at dvæle lidt nærmere ved disse Møder. —

Hvad der da straks falder Øjnene er den vise Fremgangsmaade, der er anvendt. Naar en saadan Møderække skulde afholdes i en By, sørgede man altid for, at *Lederne* inden for de vigtigste Kirker og Missioner *i Fællesskab* skulde hjælpe til, baade med at forberede Møderne og ved det Arbejde, som blev sat i Gang bagefter. Derved blev det paa synlig Maade fastslaaet, at en Hovedbetingelse for, at Møderne kunde lykkes, var, at den *rette Enheds Aand raadede*. Dernæst skulde der drages Omsorg for, at der var en *passende Mødeplads;* hertil maatte der ikke regnes med Kirkerne, thi det gjaldt om at have et Lokale, hvor Studenterne fra Regeringsskolerne ikke var bange for at komme; og var der ikke et passende Lokale, maatte man sørge for at rejse et foreløbigt. Endvidere skulde der *være en Komité,* sammensat af Chinesere og Udlændinge, til at ordne alt saa praktisk som muligt, før Møderne afholdtes, saa Jordbunden kunde være godt forberedt. Mange Steder brugte man blandt andet den Fremgangsmaade, at man lod afholde nogle Foredrag over Emner,

som man vidste maatte interessere Ungdom. Og *endelig* var det en Hovedregel, at ligesom Møderne skulde forberedes godt, saaledes maatte de ogsaa *følges af et trofast Arbejde,* for at Resultaterne ikke skulde tabe sig. —

Hvor disse Forudsætninger var til Stede, udeblev Virkningerne af Møderne ikke, men var der Mangler paa et eller flere Punkter, mærkedes det ogsaa paa Resultaterne.

— Den mest umiddelbare Frugt var naturligvis den, at saa stort et Tal Studenter første Gang har mødt en kraftig, levende kristelig Forkyndelse, og at en betydelig Del er bleven ledet til at træffe det afgørende Valg. Derved har Kristendommen faaet Fodfæste indenfor de mange Regeringsskoler, og mange Steder er Forholdene derved bleven ganske forandrede. Som Eksempel herpaa kan nævnes Byen *Tientsin.* For ganske faa Aar siden var Bibelstudium noget ukendt inden for Regeringsskolerne i denne By; men 3 Maaneder efter Dr. Mott's Møder 1913 var der 434 Studenter, fordelte paa 54 Bibelklasser, som nu var ved at studere den hellige Skrift; og efter 6 Maaneders Forløb kendtes Virkningen deraf klart, idet der da allerede var døbt 39, medens 151 gik til Daabsforberedelse.*)

En anden Følge af Møderne har været, at *Menighederne* ofte har faaet mere Øje og Sans for Nødvendigheden af Bibelstudium, hvilket f. Eks. har ført til,

*) Det kan i denne Sammenhæng oplyses, at for fem Byers Vedkommende (Tientsin, Canton, Foochow, Peking og Shanghaj) er Resultatet af Mott's Møder, at der af de *søgende* Studenter efter 1 Aars Forløb er bleven døbt henholdsvis 41, 21, 21, 21 og 20%.

Generalsekretær F. S. BROCKMAN.
(Se S. 60—61.)

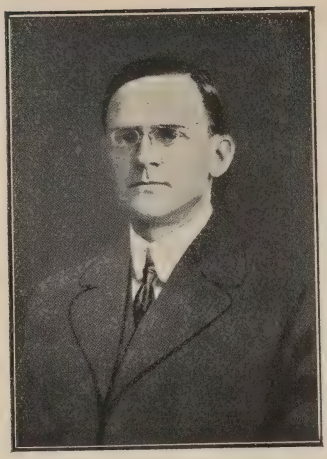

Mr. G. S. EDDY.
(Se S. 53 flg., 64.)

Pastor DING LI MEJ.
(Se S. 50 flg., 72 flg.)

at man i en enkelt By har oprettet en *Bibelskole,* hvor Bibelkredslederne kan faa den nødvendige Uddannelse.

Af meget stor Betydning er det ogsaa, at disse store Studentermøder har givet Stødet til, at man i en enkelt Provins (Fukien) har forsøgt at gennemføre lignende Møder i alle de vigtigste Byer, saa at det med Rette kan siges, at Studentermøderne paa den Maade vil kunne blive af den største Betydning for den hele Provins.

Det er saaledes ikke ringe Resultater, der kan paavises af disse mægtige Studentermøder, og der er jo ingen Tvivl om, at Virkningerne paa mange Maader staar i nøje Forbindelse med de førnævnte Metoder. Men alligevel vilde man fejle, hvis man kun regnede hermed. Fra først til sidst var Møderne et mægtigt Vidnesbyrd om, at Herren endnu — som i Aposteltiden — arbejdede med og stadfæstede Ordet ved medfølgende Tegn. En blot *naturlig* Forklaring slaar ikke til. At der virkelig var noget *underfuldt,* viste sig f. Eks. ved Mr. Eddy's Møder paa forskellig Vis.

Hertil maa man bl. a. regne den *usædvanlige Velvilje,* som vistes fra Præsidentens og hele hans Ministeriums Side; Præsidenten modtog Mr. Eddy i Audiens, Vicepræsidenten indbød ham til sit Hjem, Indenrigsministeren skaffede en passende Grund i Peking, hvor der midlertidig kunde rejses et mægtigt Telt, Kultusministeren gav Skolerne fri paa Aabningsdagen o. s. v. Og naar man paa den Maade gik i Spidsen fra Regeringens Side, var det naturligt, at

Embedsmændene rundt omkring i Provinserne fulgte efter.

Herrens Haand mærkedes ogsaa derved, at mange *Vanskeligheder* blev overvundne. Dette gjaldt f. Eks. i *Canton,* hvor det saa ud til, at Møderne slet ikke kunde afholdes, idet Byen var erklæret i Krigstilstand, fordi det truede med Revolution, og under disse Forhold var Møder af enhver Art forbudt, og Mødeteltet var derfor bleven revet ned. Alligevel lykkedes det ved Guvernørens og de forskellige Skolelederes Hjælp at faa afholdt en Række Møder omkring i Kirker og Skoler. —

En dyb *aandelig Hunger og Tørst* hos Tilhørerne vakte ogsaa Gang paa Gang Forundring. Det gav sig bl. a. Udslag i Byen *Amoy.* Ved Aabningsmødet var Teltet fyldt til Trængsel, men under hele Mødet strømmede Regnen ned saa stærkt, at det hele Tiden sivede igennem Teltet, og Tilhørerne maatte sidde med opslaaede Paraplyer. Alligevel prægedes Mødet af aandeløs Stilhed. Og noget lignende oplevedes ogsaa anden Steds. —

Men ikke mindst mærkedes Herrens Haand i Byerne *Paotingfu, Changsha* og *Foochow,* hvor Missionen i tidligere Tider havde mødt stor Modstand, og mange Missionærer og indfødte Kristne havde beseglet deres Tro med deres Blod. En Ven af Mr. Eddy havde i Bokseroprøret lidt Døden i Paotingfu, en anden af hans Ungdomsvenner havde paa forskellig Vis lidt Overlast i Changsha, og paa Kirkegaarden i Foochow hvilede Støvet af ikke mindre end 11 Missionærer, som under de frygteligste Lemlæstel-

ser var blevne dræbte af den rasende Folkehob. De Oplevelser, man havde i disse Byer, stadfæstede Sandheden af det gamle Ord: „Martyrernes Blod er Kirkens Udsæd".

Og endelig maa det ikke glemmes, at Herrens Time adskillige Gange slog for fremragende Mænd, hvis Omvendelse var af den allerstørste Betydning for deres Omgivelser; og en enkelt af dem udfoldede sig i saa kort Tid, at han til sidst kunde være med til at afholde det sidste Møde i Nanking, hvor Mr. Eddy paa Grund af Sygdom var hindret i at være til Stede.

— Man maa absolut *beundre* den glimrende Maade, hvorpaa disse Studentermøder forberedtes, lededes og fortsattes, men naar man ser hen til Resultaterne, maa man tillige med hellig Forundring og Tak tænke paa det gamle apostolske Ord: „Jeg plantede, Apollos vandede, *men Gud* gav Væksten" (1. Kor. 3, 6). —

TREDIE KAPITEL.

Nogle Ledere inden for Arbejdet.

Det er umiddelbart indlysende, at det er af største Betydning for ethvert Arbejde, at det har de rette Ledere. Ikke mindst gælder det K. F. U. M. i China. Som tidligere anført har denne Gren af Missionsarbejdet vokset usædvanlig hurtigt og har været og er endnu stadig Genstand for stor Yndest fra forskellig Side. Under saadanne Forhold er der naturligvis særlige Farer, der lurer. Der kan være Fristelser til at gaa paa Akkord for at naa endnu længere ud, men derved sætte noget af den aandelige Kraft til; og den Fare kan ligge nær, at K. F. U. M. paa Grund af det store Held, der har fulgt Gerningen kommer til at se ned paa andre Former for Missionsarbejdet. Men det kan siges med Rette, at i det væsentlige er disse Farer undgaaet. Og det vil sikkert ikke blive bestridt, at Æren herfor for en Del tilkommer K. F. U. M.'s Ledere.

Blandt disse ligger det nær først at nævne den Mand, som i en Aarrække har staaet som Generalsekretær for China, Amerikaneren *F. S. Brockman*. Han er den kaarede Fører. Skønt lille af Vækst er han dog aandelig talt et Hoved højere end alt Fol-

ket. Han er i Besiddelse af de Egenskaber, der er nødvendige netop for en Leder. Han er vindende, saa han forstaar at samarbejde med de mange forskellige Mennesker, han har med at gøre; han er støt, rolig og maalbevidst, saa han ikke taber sit Maal af Syne. Han er en Mand, som ikke bruger mange Ord, men hvad han siger, vejer. Han forstaar at give Raad til de mange, som henvender sig til ham derom. Han kender som faa Arbejdsmarken derude og nyder derfor stor Anseelse iblandt de øvrige Missionsarbejdere; dertil er han beskeden — det skjulte Drivhjul i det store Maskineri. Og med alle disse Egenskaber forener han en brændende Arbejdslyst. »Hellere vilde jeg *dø* for at evangelisere Nationerne ved det stille Hav end leve for noget andet,« — har han selv sagt. — Sine Sporer vandt han i Arbejdet i Nanking, men bor nu i Shanghaj, Centralen for K. F. U. M.'s Virksomhed, naar da ikke Forholdene nøder ham til at rejse til Amerika, — saaledes som det nylig har været Tilfældet — for at rejse de betydelige Summer til Opførelse af de nødvendige Bygninger. — —

En anden Amerikaner bør ogsaa have en nærmere Omtale paa Grund af det særlige Arbejde, han udfører, nemlig *C. H. Robertson.* Efter at have virket nogle Aar i K. F. U. M. i Amerika sendtes han i Aaret 1902 til China for væsentligt at arbejde blandt Studenter. Og som Studenterarbejder er han i forreste Række.

Det varede ikke længe, før han fandt sin særlige Form for Arbejdet. Da han mærkede, hvorledes en

stærk Kundskabstrang greb mange af Studenterne, besluttede han at indrette sin Virksomhed derefter — og paa dette Omraade række dem en hjælpende Haand. — I 1909—10 foretog han en Rejse til Europa og Amerika for at dygtiggøre sig paa forskellig Maade og ved Samarbejde med Dr. Mott og Brockman at skaffe de nødvendige Midler til at føre sine Planer ud i Virkeligheden. Og saaledes kunde han da i Aaret 1911 indrette en *Foredrags-Afdeling* i Shanghaj. Foruden *Kontor* havde han her *Værksted,* hvor han kunde konstruere og reparere de forskellige Apparater, som var nødvendige, og et *Laboratorium,* hvor de forskellige Forsøg kunde foretages. Ud fra dette Centrum udfoldes der nu en travl Virksomhed med at holde Foredrag for den kundskabstørstende chinesiske Studenterungdom, hvor der kan blive Lejlighed dertil. Det er højst forskellige Emner, Prof. Robertson og hans Medhjælpere holder Foredrag om, f. Eks. „Gyroskopet og dets Anvendelse", „Traadløs Telegraf", „Flyvning og Flyvemaskiner", Elektricitet og Magnetisme", — kort sagt alle disse mange moderne Opfindelser, som enhver interesseret ung Mand kan have Glæde af at høre nærmere om. Den Fremgangsmaade, der anvendes ved en saadan Foredragsrække er i Reglen følgende: 1) Adgangen er gratis, men der skal dog løses Billet, for at man paa den Maade kan kontrollere Tilhørerne. 2) Man tager særlig Sigte paa de Ledende i vedkommende By (Embedsmænd, Handelsmænd, Studenter o. s. v.), og først i anden Række kommer den øvrige Del af Befolkningen. 3) Fo-

redragenes Opgave er ikke blot at give god og sund Oplysning om det foreliggende Emne, men igennem dem ogsaa at berede Vejen for Evangeliet, idet der saa ofte kan blive Lejlighed til at paavise Paralleler i Aandens og Naturens Verden.

Det er store Skare af Studenter, som paa de forskellige Steder har flokkedes om disse Foredrag.

I nogle Byer har man sendt Bud efter *Prof. Robertson,* naar Arbejdet skulde begyndes, og man derfor vilde slaa kraftig til Lyd derfor. Dette var saaledes Tilfældet i *Hangchow* og *Kirin,* hvor der begge Steder holdtes en Foredragsrække om *traadløs Telegrafi.* I *Hankow* og *Wuchang* holdtes en lignende Række for derigennem at vække Menneskers Interesse for Foreningen, saa den derved kunde faa Hjælp til at købe en Byggegrund. Men størst Betydning har Prof. Robertsons Foredrag haft som Indledning til de førnævnte store Studentermøder. I *Foochow* overværedes de saaledes af mere end 15,000 Tilhørere, hos hvem Jordbunden paa den Maade blev beredt til at tage imod det Budskab, som Mr. Eddy havde at bringe.

Betydningen af hele denne Virksomhed kan saaledes i det væsentlige bestemmes som forberedende. Men dog har det ogsaa adskillige Steder vist sig, at den ikke blot er forberedende, men mange har ved Prof. Robertsons Hjælp fundet Vej til Kristus. —

For Fuldstændigheds Skyld skal blot endnu bemærkes, at denne Side af K. F. U. M.'s Virksomhed har udviklet sig saa hurtigt, saa der nu er en hel Stab af Medarbejdere ved Mr. Robertsons Side. En

Del af dem giver *hele* deres Tid til dette Formaal, andre arbejder mere lejlighedsvis for den Sag. —

Efter Omtale af den Mand, som øver en Slags Johannes Døbers Gerning, er det naturligt et Øjeblik at dvæle ved ham, som i de senere Aar har faaet Naade til at bringe Evangeliet til saa stor en Del af Chinas Studenter, Amerikaneren *Mr. G. S. Eddy*.

Det var i Aaret 1898, at han kom til *Indien* for at virke som Sekretær for Frivillig-Bevægelsen. Og fra den første Dag, han satte sin Fod paa Asiens Jord, følte han sig ganske knyttet til denne Verdensdel. Han har en sjælden Kærlighed til og Ærbødighed for alt asiatisk, og dette i Forbindelse med hans varme Hjertelag og store Selvfornægtelse har bevirket, at han har en mægtig Vennekreds.

Efter en Virksomhed i Indien paa henimod 15 Aar opfordredes han til at tiltræde Stillingen som K. F. U. M.'s Sekretær for hele Asien for paa den Maade at støtte Dr. Mott i Arbejdet. I sin nye Stilling foretog han i Aaret 1913 en Rejse gennem China, Japan, Rusland og Tyrkiet og holdt over alt under mægtig Tilstrømning og med store Resultater Møder for Studenter; men ingen Steder har han haft saa mange Studenter i Tale som i China, saaledes som det ogsaa tidligere er bleven skildret.

Det er væsentlig de samme Egenskaber, som vi finder hos Dr. Mott, der præger Mr. Eddy, — den samme absolute Afhængighed af Gud og Tillid til Bønnens Magt; det er derved, han har faaet den store Indflydelse. —

Chang Po Ling og C. T. Wang.

(Se S. 69 flg.) (Se S. 65 flg.)

Mange andre Navne paa amerikanske Arbejdere kunde der i denne Sammenhæng nævnes, — Navne paa Mænd, som alle har haft den største Indflydelse paa Chinas unge Mænd, men dels tillader Pladsen ikke nogen nærmere Omtale af dem, dels er det mere i Overensstemmelse med K. F. U. M.'s Aand at se bort fra disse, for et Øjeblik at betragte nogle af de chinesiske Ungdomsledere, der ved deres fremragende Egenskaber indeholder en Garanti for, at Arbejdets Fremtid er sikret.

Blandt disse ligger det nær først at nævne *C. T. Wang*.

Han fødtes i Aaret 1882 i Ningpo af kristne Forældre. Faderen, som var Præst i den anglikanske Kirke, havde før sin Omvendelse været en ivrig Konfucianer, og Foreningen af den konfucianske Moral og den kristne Tro gjorde ham til en meget tiltalende og vindende Personlighed. Sønnen havde fra sin tidligste Drengeaar en brændende Kundskabstrang, og dette bevirkede, at han i en ung Alder sendtes til Peiang-Universitetet i Tientsin. Det var en lang Rejse at begive sig paa i saa ung en Alder, men C. T. Wang trodsede alle Vanskeligheder. Han vidste, hvad han vilde.

Tientsin — den store Havnestad — var en By, der rummede mange Fristelser for Ungdommen, og en Tid saa det ud, som om den unge Wang skulde give efter for dem, saa meget mere som han i den Tid havde en dyb Ringeagt over for Kristendommen. Han har selv berettet, hvorledes der Gang paa

Gang kom en kæmpestor Amerikaner, Mr. Gailey, Sekretær i K. F. U. M. i Tientsin — hen paa Universitetet for at indbyde de unge til Møder og Bibelklasser, men altid var C. T. Wang blandt dem, der hurtigst muligt flygtede for ikke at falde i hans Hænder. Trods det tilsyneladende ringe Resultat blev Mr. Gailey alligevel ved at komme, og til sidst maatte den unge Wang sige til sig selv, at der *maatte* være noget om Kristendommens Sandhed, siden den fremmede Mand kunde blive ved at indbyde uden at trættes. Samtidig lykkedes det en Missionær i Byen at faa Indflydelse paa ham, og saaledes skete det, at han lededes tilbage paa den rigtige Vej og fandt Jesus Kristus. — Da C. T. Wang forlod Universitetet 1899, var det som Nr. 1; i adskillige Aar gav han sig nu særlig af med Skolevirksomhed baade i *Tientsin* og *Changsha,* indtil han i Aaret 1906 paa en Sommerkonference følte sig kaldet til at blive Sekretær i K. F. U. M. Og da det just var paa den Tid, da store Skarer af chinesiske Studenter drog til Japan for at studere, var det ganske naturligt, at C. T. Wang sendtes over til Nabolandet for at arbejde blandt sine Studenterkammerater der. Faa var saa skikket dertil som han. Og i 1½ Aar virkede han til stor Velsignelse dér. Da begyndte Strømmen af Studenter, der søgte til Japan, at tage af, og den gik i stigende Grad til Amerika og Europa. Følgen var, at C. T. Wang nu sendtes til Amerika for at virke i K. F. U. M.'s Tjeneste dér samtidig med, at han selv kunde faa Lejlighed til videre Studium. Herovre henledte han ved sin fremragende Dygtighed Op-

mærksomheden paa sig baade ved Universitetet, hvor han studerede, og ikke mindre ved det glimrende Arbejde, han gjorde blandt de mange chinesiske Studenter i Amerika. Han viste sig i Besiddelse af saadanne Egenskaber, der er saa vigtige for en ret Ungdomsarbejder: et lyst Sind, en stærk Personlighed og utrættelig Arbejdskraft; dette i Forbindelse med hans eget personlige Liv i Gud gjorde ham til en saa værdifuld Arbejder. Det var derfor ganske naturligt, at man valgte ham til Formand for den chinesiske Studenterforening.

Efter nogle Aars Virksomhed i Amerika vendte han tilbage til China og blev Sekretær i K. F. U. M. i Shanghaj. Da udbrød Revolutionen, og han følte nu, at Fædrelandet kaldte paa ham. »Jeg maa gaa til Fronten. Mit Fædreland er i Nød nu. Revolutionen kan maaske mislykkes, eller den kan lykkes. Mislykkes den, kunde jeg aldrig glemme, at jeg paa en Tid, da mit Folk var i Nød og dets Skæbne skulde afgøres, ikke ofrede mit Liv paa dets Alter; og lykkes den, skulde jeg da vente, indtil der ikke længere var nogen Fare? Jeg vilde da ikke have nogen Del i Chinas Kamp for Friheden. *Nej,* jeg maa gaa med, hvor der er Udsigt til at dø.«

Med disse Ord gik han til Fronten, drog til Hankow, hvor han satte over Floden midt i Kuglerегnen, og nu gjorde han Tjeneste paa forskellig Maade. Snart hjalp han med at pleje de saarede, snart virkede han i General Li's Stab; af denne blev han udpeget til at tiltræde Nationalforsamlingen i Nanking, og her blev han Viceformand. Som saadan

virkede han meget kraftigt for en Forening af Kræfterne i det nordlige og sydlige China, saa Landet ikke skulde deles. Derfor var det ogsaa naturligt, at han var iblandt dem, der sendtes til Peking for at byde Yuan Shi Kaj velkommen, da Sun Yat Sen trak sig tilbage.

Under Yuan Shi Kaj var han til at begynde med Minister for Handel og Industri, senere virkede han sammen med Dr. Sun Yat Sen for den store Plan at forsyne China med de nødvendige Jernbaner; derpaa var han Viceformand i Senatet, men paa Grund af de politiske Forhold trak han sig tilbage til sin gamle Virksomhed i K. F. U. M.'s Tjeneste.

C. T. Wang er en Mand, som China maatte ønske sig mange af. Han er af dem, som er forudbestemt til altid at være i forreste Række. Han elsker sit Folk med en glødende og selvfornægtende Kærlighed; og paa Grund af de straalende Evner, han er i Besiddelse af, er der ingen Tvivl om, at han politisk set kunde være bleven en af Chinas Stormænd. Men personlig Ærgerrighed var ham fremmed, og derfor gik han stille tilbage til den beskedne Tjeneste, han havde i K. F. U. M., da han skønnede, at der ikke for Øjeblikket var Brug for ham i Fædrelandets Tjeneste.

Faa har oplevet et saa omskifteligt Liv som *Mr. C. T. Wang*, men under de højst forskellige Forhold har han altid vist sig i Besiddelse af de samme fremragende Egenskaber, først og fremmest en brændende Kærlighed til Guds Rige og til sit eget Folk; og den, der engang har hørt ham tale, vil have faaet

et uudsletteligt Indtryk af, at han ikke blot er udrustet med sjældne oratoriske Evner, men at han har et Hjerte, der gløder og brænder for den Sag, han har viet sit Liv.

En anden typisk Mand inden for Ungdomsledernes Kreds er *Mr. Chang Po Ling* fra Tientsin — Medlem af Fortsættelseskomitéen for China, Leder af den selvunderholdende chinesiske Kirke i Tientsin og en fremragende Arbejder blandt Studenterne. —

Egentlig var han Søofficer, men ved at komme i Forbindelse med en fremragende chinesisk Skolemand, Mr. Yen Hsiu, følte han Kald til at hellige sig til en lignende Gerning; og takket være Mr. Yen's Hjælp fik Chang Po Ling oprettet en Mønsterskole i Tientsin, som efterhaanden er bleven saa berømt, at der nu kommer Studenter dertil fra alle Chinas Provinser.

Her i Tientsin kom han i Berøring med Kristendom paa forskellig Maade. Han deltog i en Bibelklasse, som Sekretæren i K. F. U. M., den førnævnte Mr. Gailey, ledede; men i Begyndelsen virkede det nærmest saaledes paa ham, at der rejste sig en Mængde Problemer og Spørgsmaal, som han forgæves prøvede paa at løse med sin Tanke. Hvorfor udryddede Gud ikke det onde? Kan man tro paa Underne? o. s. v. Han blev under alt dette mere og mere melankolsk og stillede sig tvivlende over for Kristendommen.

Da han i sin Skole behøvede en Del fremmede Lærere, førte det bl. a. med sig, at den førnævnte Professor Robertson knyttedes til Skolen, og paa

den Maade kom Chang Po Ling igen i Berøring med Kristendommen. Og han begyndte nu at opdage, at de Kristne ejede en Glæde, Fred og Kraft, som var ukendt for ham selv. Men hvor var Kilden dertil?

Under en alvorlig Sygdom i Foraaret 1907 fik han gentagne Gange Besøg af Professor Robertson og andre Kristne, og senere modtog han Indbydelse af Robertson til at være Gæst hos ham en Tid. Under dette Besøg slog Herrens Time for ham. Den sidste Aften skete den store Afgørelse. Under Venners Forbøn besluttede han sig til at tro paa Kristendommens Sandhed, og da Beslutningen var taget, oplevede han, at hvad han saaledes troede, ogsaa holdt. Det var Klippegrund at bygge paa. Nu oplevede han selv den Glæde, han før havde opdaget hos de Kristne. Han kunde ikke lukke Øjnene om Natten af lutter Fryd. Og om Morgenen kunde han aflægge den Bekendelse: »Jeg har i 10 Aar drevet rundt som et Skib paa Havet uden Kort og Kompas, men nu ved jeg, hvor jeg gaar hen.« Næste Dag gik han hen paa sin Skole og bekendte for alle, Lærere og Elever, at han var bleven en Kristen. Og Dagen efter rejste han til Peking for ogsaa dér at fortælle om det Valg, han havde truffet. Han vidste, det vilde koste ham den fine og ansete Stilling, da han som Kristen ikke kunde være med til at dyrke Konfucius. Men hans Valg var truffet; og trods Opfordring fra forskellig Side — ogsaa fra nogle kristne Venner — til at være lidt mere forsigtig, svarede han kækt: „Jeg ønsker, at alle og enhver skal vide, at Chang Po Ling er bleven en Kristen.“ Det var en stor Sejr

for Guds Rige, at denne fremragende Mand blev vundet, og med Rette kunde det siges, at hans Omvendelse var den mest opsigtsvækkende i Nord China.

Umiddelbart efter sin Omvendelse foretog Chang Po Ling en Rejse til Amerika og Europa for at besøge ledende Undervisningsanstalter, og da han derefter vendte tilbage, blev han paany kaldet til at være Leder for sin gamle Skole, til Trods for, at han var en Kristen. Og som saadan har han øvet en mægtig Indflydelse paa den studerende Ungdom. Under Revolutionen valgte Studenterne i Tientsin ham til deres Fører, da de besluttede at gaa mod Peking og kræve Ophævelsen af Manchurernes Herredømme. Han tog mod Valget, men det lykkedes ham ved sin vise og forstandige Optræden at bringe de oprørte Sind til Ro, saa hele Studenteropstanden lagde sig uden Sværdslag.

Først og fremmest i sin egen Skole gør Chang Po Ling naturligvis sin Indflydelse gældende; og det er en betydelig Flok unge, som i deres Studietid har modtaget stærke Indtryk fra deres Skoleleders Side. Men mange andre har han ogsaa været til Hjælp for. Dette gælder saaledes om hans yngre Broder, en af de mest fremragende chinesiske Studenter, som har studeret i Amerika; og denne unge Mand blev en af de første Frivillige blandt Chinas Studenter.

En anden, som Chang Po Ling har været til Hjælp for, er *Mr. Chin,* Præsident Yuan Shi Kajs juridiske Raadgiver. Denne Mand, som i sin Tid var bleven meget nedslaaet ved at se al den Elendighed, der trivedes under Manchu Dynastiet, havde i denne

Sindstilstand truffet den nyomvendte og varme Chang Po Ling, af hvem han havde faaet det Raad, at han skulde begynde at læse Bibelen. Mr. Chin fulgte Raadet; i flere Aar studerede han Bogen, og det med en saadan Iver, at han afviste en Anmodning fra Præsidenten om at træde i hans Tjeneste, for derved at have uindskrænket Ro til at faa det vigtige religiøse Spørgsmaal afgjort. Og snart efter naaede han til Klarhed, saa han efter en Tids Samvær med Chang Po Ling kunde døbes i Foraaret 1914.

At Chang Po Ling er en Mand, som man ofte har Bud efter, er selvfølgeligt. Foruden som Studenterarbejder er han meget kendt for sine sociale Interesser. Han har ved mange Lejligheder været med til at modarbejde saadanne sociale Onder som Fodbinding, tidlige Ægteskaber og lignende, og han har en ikke ringe Del af Æren for, at der er skabt en offentlig Mening imod sligt. Endelig skal det nævnes, at han er en af Lederne inden for den tidligere omtalte Frivillig-Bevægelse blandt Chinas Studenter.

Paa dette Punkt er der dog en Mand, der har haft en endnu større Betydning, nemlig Pastor *Ding Li Mej*. Angaaende hans Virksomhed og Betydning for Frivillig-Bevægelsen er der tidligere fortalt. Her er Pladsen til at give en lille Skildring af Manden selv.

Han er født i Provinsen Shantung og er Kristen i 3die Slægtled. Allerede i en ung Alder bestemte han sig til at studere Theologi og kom ind paa en Præsteskole. Da han var 28 Aar gammel, blev han Præst.

Det var just paa Bokseroprørets Tid, og ogsaa han fik i det Aar sin Del af Lidelserne. Man forsøgte ved store Pinsler at faa ham til at fornægte Kristus, men Ding Li Mej var urokkelig. Efter frygtelige Mishandlinger kastedes han i Fængsel, og Bokserne lagde Planer om igen at underkaste ham Tortur. Saa kom imidlertid Befrielsen, idet tyske Soldater trængte ind i Byen og satte de forskellige Fanger i Frihed. Da Bokseroprøret var til Ende, blev Ding Li Mej Præst ved en Frikirke i Tsing-tov, men nogle Aar efter forlod han denne Gerning for udelukkende at virke som Rejsesekretær for Frivillig-Bevægelsen.

Naar man læser hans Beretninger om denne Virksomhed, faar man først et mægtigt Indtryk af hans Arbejdskraft. I Løbet af de første 9 Maaneder naaede han rundt til 7 Provinser og besøgte 35 Læreanstalter i 16 Byer og tilbagelagde over 6000 engelske Mil paa mange forskellige Befordringsmidler; han holdt 380 offentlige Møder, og som Resultat deraf kunde han vise hen til, at 352 mandlige og 344 kvindelige Studenter meldte sig som Frivillige. Det er tydeligt, at den Mand kender til at *arbejde* som faa.

Men Hemmeligheden ved hans Virksomheds rige Resultater ligger dog paa et andet Punkt. Han er først og fremmest en *Bønnens Mand*. Daglig tilbringer han flere Timer i Bøn; og en Liste over Mennesker, han beder for, tæller langt over 1000 Navne. Selv siger han, at hans eneste Metode i Gerningen er Bøn. Og under et Studentermøde var der en, som lagde Mærke til, at Pastor Ding tilbragte hele den

sidste Nat med at bede for de mange Studenter, som nu skulde rejse hjem og derved udsættes for Fristelser fra de gamle Forhold, de havde levet under.

Faa kender som han den chinesiske Students Vanskeligheder, baade naar Talen er om Fristelser og om Modstand fra Slægts og Venners Side. Derfor kan han være til Hjælp for mange. Og han er et af de bedste Eksempler paa, hvad Guds Aand kan udrette igennem en enkelt, naar han helt og ubetinget stiller sig til Guds Raadighed.

Og iblandt de mange yngre Arbejdere i K. F. U. M.'s Tjeneste findes der flere, der værdigt træder i Pastor Dings Spor. Et Par af disse fortjener nærmere Omtale. —

Den ene, Mr. Chang, var fra en større Landsby, hvor der for mindre end 10 Aar siden slet ikke i nogen Retning mærkedes noget til Forandring. Han var opdraget i et strengt konfuciansk Hjem, og da han kom paa Skole i Tientsin, var han en af de første til at blive Kristen. Og snart begyndte han med sjelden Iver at arbejde blandt sine Kammerater med det Resultat, at der dannedes en K. F. U. M., som han blev Leder af, og med sjelden Dygtighed fik han mange af sine Kammerater sat i Arbejde.

Da han under en Ferie kom til sit Hjem, saa han straks her en ny Arbejdsmark. Hjemme begyndte han en Skole for sine Søstre, og hans Indflydelse blev saa stærk, at ogsaa hans Fader blev Kristen. Ude i Byen mærkedes hans Virksomhed ogsaa. En Sal, hvor der kunde holdes Møder, blev lejet. Flere

Skoler fik han oprettet, saa at der inden lang Tid fandtes 4 Skoler med ialt 150 Elever. — Hans Hjem blev et aandeligt Centrum. Her indrettedes et Kapel, hvor mange af hans kristne Venner fra Tientsin efterhaanden kom og forkyndte Ordet.

Med Rette kan ogsaa Mr. Chang nævnes som et træffende Eksempel paa, hvad en enkelt kan gøre, naar han i Sandhed er grebet af Jesus Kristus. — —

Den anden, som kortelig skal omtales, var Sekretær i en større K. F. U. M. Hans Navn var *Mr. King*. Han var en fremragende Regnskabsfører og gjorde som saadan god Tjeneste. Men han var desuden en Mand, der kunde prædike Evangeliet som faa. Naar han talte, blev Hjerterne tændte i Brand. Og selv var han en Mand, hvis hele Person lyste af Mandighed og Glæde. Han havde en lille Dreng, som døde; og en lille Pige, som kort efter fødtes, fulgte snart efter. Alligevel kunde han smile gennem Taarer og sige: „Vi maa ikke tvivle. Vor Fader ved, hvad der er bedst.“ Skønt Barn af et hedensk Hjem og opdraget i hedenske Omgivelser, er han alligevel bleven en saadan kristen Personlighed, som vi maatte ønske mange af baade herhjemme og derude, et herligt Vidnesbyrd om, hvad en Hedning kan blive til i Jesu Kristi Skole. —

FJERDE KAPITEL.

Vor Andel i Arbejdet.

Af det foregaaende er det klart, at K. F. U. M. i Amerika har Æren af at have paabegyndt K. F. U. M. i China og stadig bærer det meste af Arbejdet. I Forhold dertil er det kun lidt, K. F. U. M. i Danmark yder. Det fortjener alligevel en kortere Omtale, da en betydelig Del af den Missionskærlighed, som i de senere Aar er groet frem i adskillige af de danske K. F. U. M.er, samler sig om dette Arbejde. —

Hvorledes Kærligheden til Ydre Missions Sag er begyndt og har bredt sig i K. F. U. M. i Danmark, unddrager sig naturligvis paa mange Maader menneskelige Øjne. Forskellige Kendsgerninger er dog aabenbare nok. Nogle K. F. U. M.-Sekretærer, der i deres Studentertid i 90'erne var blevne paavirkede af de „frivillige Studenters" Missionsinteresse, begyndte omkring ved Aarhundredskiftet at slaa til Lyd for Ydre Mission i deres lokale K. F. U. M.-Foreninger. Af afgørende Betydning blev det ogsaa, da Provst Ussing paa det store Ungdomsstævne i Fredericia i Foraaret 1903 lagde Missionssagen hen til de mange Tilhøreres Hjerter. Da begyndte det at fænge rundt omkring, og Missionen erobrede sig adskillige Steder en stor Plads. Krigen mellem Japan og Rusland, under hvilken der fra K. F. U. M.s Side blev gjort et fortrinligt Arbejde blandt Japans Soldater, vakte hos nogle det Spørgsmaal, om der ikke var en passende Missionsmark blandt de unge Japanere, som i stort Tal kom og slog sig ned i Mansjuriet. Ganske vist viste det sig senere, at denne Plan ikke

kunde virkeliggøres, men den havde alligevel den Betydning, at Ønsket om at optage et særligt Ungdomsarbejde paa Missionsmarken derigennem voksede sig stærkt. Samtidig blev det klarere og klarere erkendt, at det vist blev nødvendigt at have en egen Missionskomité til at ordne dette vigtige Arbejde herhjemme i vore K. F. U. M.er, og dette resulterede i, at der i *Juni 1906* indkaldtes til et *Delegeretmøde for Missionssagen i Esbjerg*. Paa Forslag af Generalsekretæren, cand. theol. Olf. Ricard blev der her enstemmigt valgt en Missionskomité, der fik Grev J. Moltke til Formand og cand. theol. Eilert Morthensen til Sekretær. Denne Komité fik af Delegeretmødet Bemyndigelse til at føre Sagen videre, og det i nøje Samarbejde med Dansk Missions Selskab, hvis Formand, Pastor A. Busch, alt havde ydet det forberedende Arbejde betydelige Tjenester. I den følgende Tid klaredes det efterhaanden, efter hvilke Linier Arbejdet skulde ledes, hvilket er udtrykt i følgende Bestemmelse, der altsaa paa en Maade er *Grundlov for K. F. U. M.s Missionssag:*

„Den samme Grundtanke, der er den gældende for alt kristeligt Ungdomsarbejde Verden over, og som ogsaa enhver af os er kendt med fra Arbejdet i vore Foreninger, maa efter vor Anskuelse være den ledende i K. F. U. M.s Hedningemissionsarbejde, og den kan vel kortelig udtrykkes saaledes: *„Guds Rige blandt unge ved unge."* Dette Princip vil vi ved Guds Naade søge virkeliggjort i det Arbejde, Gud betror os, saaledes som han nu lægger det til Rette for os i de enkelte Tilfælde — og saaledes, at det bliver *Haand i Haand med D. M.S."* —

— Hvorledes dette sidste nærmere skulde forstaas, var Genstand for en nærmere Forhandling med D. M. S. Men hvad det særlig gjaldt om, forinden der kunde udsendes nogen Ungdomsarbejder, var, at faa Klarhed over, i hvilket Forhold han skulde staa til det organiserede Ungdomsarbejde, der i Forvejen forefandtes paa Missionsmarken. Herom blev der plejet Forhandlinger med de ledende Personligheder (særlig Dr. J. R. Mott) inden for Arbejdet. Som Resultat af disse sidste og de førnævnte Forhandlinger fremgik der følgende *4 simple Grundregler* baade til at bestemme Forholdet til D. M. S. og K. F. U. M. ude paa Missionsmarken:

1) Arbejdet blandt de unge Mænd paa D. M. S.s Marker i Indien og China ledes af dertil egnede Missionærer, der udsendes af D. M. S. efter Overenskomst med Missionskomitéen. Disse Mænd betragtes som Arbejdere under D. M. S.

2) Missionskomitéen paatager sig, saa vidt muligt, Lønningen af disse Mænd og Omkostningerne ved deres Arbejde i Overensstemmelse med de under D. M. S. gældende Regler.

3) Ungdomsmissionærernes Stilling til D. M. S.s Bestyrelse og Missionskomitéen vil blive saaledes, at i alt, hvad angaar det særlige Ungdomsarbejde, henhører de under Missionskomitéen, men i alle andre Sager under D. M. S.s Bestyrelse. Det er en Forudsætning, at D. M. S.s Bestyrelse bestandig bliver holdt underettet om Gangen i det af Ungdomsmissionærernes Arbejde, der hører ind under Missionskomitéen.

4) Missionskomitéens Udsendinge arbejder i Tilslutning til det i Forvejen organiserede Ungdomsar-

bejde i Indien og China (en naturlig Følge af Danmarks Stilling til K. F. U. M.s Verdensforbund). —

Medens disse forskellige Forhandlinger stod paa, begyndte Missionskomitéen at træde i Forbindelse med dens første Udsendinge.

Som den første af disse maa nævnes *P. Nørgaard,* der igennem en Aarrække havde staaet som Sekretær i Ungdomsarbejdet herhjemme (i Thy-Kredsen), og nu følte Kald til at gaa ud paa Missionsmarken og arbejde blandt de unge. Missionskomitéen støttede ham i den sidste Tid, han gik paa Missionsskolen, og i Foraaret 1908 kunde han udsendes til China efter i Forvejen at være bleven ordineret i Odense. Hans Ordination var et Led i K. F. U. M.s Delegeretmøde for Missionssagen og var med til at kaste en egen Glans over hele dette Stævne, som alle de Delegerede med Glæde og Tak vil tænke tilbage paa.

Omtrent samtidig overgik D.M.S.s *Miss. Joh. Bittmann* i Madras helt til Ungdomsarbejdet, hvortil han længe havde følt sig kaldet. Og saaledes havde man efter forholdsvis kort Tids Forløb 2 Udsendinge — een for China og een for Indien. Men desværre medførte forskellige Forhold, at Missionær Bittmann efter nogle Aars Forløb igen vendte tilbage til sin tidligere Stilling som D. M. S.s Missionær. Og siden Efteraaret 1911 har K. F. U. M. derfor ingen Arbejder i Indien.

Forinden havde imidlertid en ny Mand meldt sig til Tjeneste, cand. theol. *Johs. Rasmussen,* fleraarig Sekretær for K. F. U. M. i København. I Foraaret 1911 kunde han udsendes til China. Og fra 1. Juli 1914 er Flokken yderligere øget, idet *Povl Baagøs,* velkendt i K. F. U. M.-Kredse herhjemme, fra det

Tidspunkt overgik til Ungdomsarbejdet, hvilket blev muliggjort derved, at K. F. U. M. i København paatog sig at afholde Udgifterne. —

Nørgaards Virksomhed har væsentligt været knyttet til Byerne *Feng-hwang-cheng* og *Hsiu-yen,* begge paa den danske Missionsmark i Mansjuriet. I sidstnævnte By er der en K. F. U. M., som synligt Resultat af hans Virksomhed; den stiftedes 15. Jan. 1911 med et Medlemstal paa 12, men har nu ca. 40 Medlemmer. I Feng-hwang-ch'eng har Arbejdet blandt de unge ikke ført til nogen fast Organisation endnu.

Johs. Rasmussens Virksomhed har hidtil været knyttet til forskellige Steder. Efter Sprogstudiet i Peking har han saaledes virket en Tid i Feng-hwang-ch'eng, og senere i K. F. U. M. i *Kirin,* en af de vigtigste Byer i Mansjuriet. Fra Februar 1915 af har han overtaget Ledelsen af det begyndende K. F. U. M.-Arbejde i Mukden, Mansjuriets Hovedstad.

Povl Baagøe har hidtil været i *Peking* for at fuldende sit Sprogstudium, men i det sidste Aars Tid har han tillige hjulpet med ved det lovende Arbejde blandt de mange Studenter i Chinas gamle Hovedstad. Fra Juli 1915 er det bestemt, at han skal paabegynde et K. F. U. M.-Arbejde i Antung ved Jalufloden.

— En herlig Opgave er det, som er betroet vore 3 Udsendinge. Faa har faaet saa god en Arbejdsmark. I Guds Time vil den bære megen Frugt. Det er en stor Naade, at K. F. U. M. i Danmark gennem sine Udsendinge maa række Frelsens Budskab til Chinas unge. Det skulde stemme Hjerterne til Tak samtidig med, at der blev fattet nyt Forsæt om, at Arbejdet skal føres videre og flere nye Arbejdere sendes ud. —

P. Nørgaard.

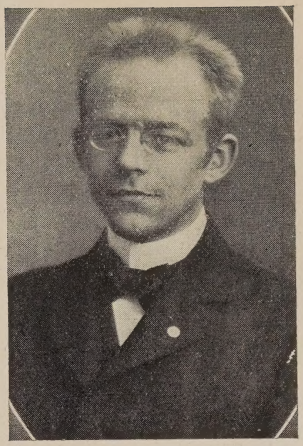

Povl Baagøe.

Johs. Rasmussen.

Skrifter om Missionsarbejdet i China.

En Veteran. Ved *Eilert Morthensen.* Nogle Blade af Chinas Missionshistorie.
(Missions-Bibliotheket 1914, 4. Hefte.)
Pris: *50 Øre.*

Dr. Griffith John fra Hankow. Ved *Eilert Morthensen.*
(Missions-Bibliotheket 1908, 4.—5. Hefte.)
Pris: *50 Øre.*

William Chalmers Burns, en Indremissionær, som blev en af Banebryderne for vor Tids Chinamission. Af *Chr. Hansen.*
(Missions-Bibliotheket 1910, 2. Hefte.)
Pris: *35 Øre.*

Fra Manchuriet. Rejseindtryk af *J. Nyholm.*
Pris: *1 Kr. 25 Øre.*

Et omstridt Land. Studiebog over Missionen i Manchuriet. Af *J. Nyholm.*
Pris heftet *2 Kr. 50 Øre,* indb. *3 Kr*

Vore chinesiske Missionsarbejdere. En Række Levnedsskildringer, samlede ved *J. Nyholm.*
Pris: *1 Kr.*

Antung ved Jalufloden. Af Lægemissionær *S. A. Ellerbek.*
(Missions-Bibliotheket 1910, 1. Hefte.)
Pris: *35 Øre.*

Fra Lægemissionen i Antung. Af *S. A. Ellerbek.*
Pris: *50 Øre.*

James Gilmour, Mongoliets Apostel. Af *Richard Lowett.* Oversat og forkortet af *Karen Ræder.*
(Missions-Bibliotheket 1913, 1.—2. Hefte.)
Pris: *60 Øre.*

Missionskort over Syd-Manchuriet.
Pris: *1 Kr. 50 Øre*; opklæbet paa Lærred og med Stokke: *5 Kr.*

DET DANSKE MISSIONSSELSKAB,
STRANDAGERVEJ 24, HELLERUP. — TELEFON: HELLERUP 911.

KØBENHAVN, DUPLEX-TRYKKERIET